

DAVID IGNATIUS

THRILLER

KYBER ŠPION

TAJNÉ SLUŽBY, NEJMODERNĚJŠÍ TECHNOLOGIE
SOBOJ O OVLÁDNUTÍ KYBERPROSTORU
PRÁVĚ ZAČÍNÁ.

Kyberšpion

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

David Ignatius
Kyberšpion – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DAVID IGNATIUS ROVNĚŽ NAPSAL

(pouze knihy přeložené do českého jazyka)

Labyrint lží

DAVID IGNATIUS

KYBERŠPION

THRILLER

CPress
Brno, 2019

Pro Candy Leeovou a Josepha Warda

Tento příběh je smyšlený. Iména, postavy, místa a události jsou produktem autorovy představivosti nebo jsou použity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, lokacemi či osobami, ať už živými či mrtvými, je zcela náhodná.

Součástí poslání výzkumné agentury zpravodajských služeb IARPA je řešit v rámci zpravodajské komunity jisté nejobtížnější výzvy investicemi do vysoce rizikového a přínosného bádání. Agentura sponzoruje několik programů aplikovaného výzkumu, jež prozkoumávají potenciál a možnosti kvantových výpočtů... IARPA se vždy snaží přijít s originálními nápady souvisejícími s naší misí a specificky se zaměřuje na kvantový výzkum.

– INTELLIGENCE ADVANCED RESEARCH PROJECTS AGENCY,
„KVANTOVÉ PROGRAMY V IARPĚ“, ÚNOR 2017

Čínští vědci vyvíjejí první kvantový počítač na světě, který bude mnohem rychlejší než soudobé superpočítače. Podle slov vedoucího vědce má být jeho vývoj dokončen za několik let.

– ČÍNSKÁ AKADEMIE VĚD, TISKOVÁ ZPRÁVA, DUBEN 2017

Vše, co popisujeme jako „skutečné“, je vyrobeno z věcí, jež se za skutečné pokládat nemohou.

– VÝROK PŘISUZOVANÝ NIELSI BOHROVI,
NOSITELI NOBELOVY CENY ZA FYZIKU

PROLOG

SEATTLE, WASHINGTON

Když John Vandel dorazil do Seattlu, vznášela se nad Washingtonovým jezerem, které zahalovaly po propršeném ránu nazelenalé páry, chladná mlha. Vedoucí pracovník CIA sem z Washingtonu přijel navštívit inženýra elektroniky Jasona Schmidta, který vedl malou privátní počítačovou společnost, jež dosud ani nezkonstruovala svůj první výrobek. Podnik sídlil v nízkopodlažní budově z cihel u jižního konce jezera, nedaleko rentonské továrny na Boeiny. Na ceduli se skvěla tři kobaltově modrá písmena, za nimiž se ukrýval název společnosti – „QED“ – Quantum Engineering Dynamics.

Vandel došel k hlavním dveřím a zazvonil. Byl to štíhlý pobledlý muž s neforemným sestřihem, ze kterého mu do všemožných směrů trčely krátké šedé vlasy. Pleť mu protkávaly drobné jizvičky; díky velkému množství glukosaminu v těle se dokázal pohybovat pružně jako kočka. Z jeho břidlicově šedých očí, z nichž nevyprchával výraz intenzivní soustředěnosti, třebaže všechny ostatní části jeho těla mohly působit mdle, vyzářoval jiskrný pohled. Na schůzku se dostavil v pomačkaném černém obleku a s kuffíkem v ruce.

Zvonek se po stisknutí na okamžik zapřičil a nadále vyzváněl; dokonce mu přišla otevřít mladá žena v černém tričku, jejíž ucho zdobily tři malé diamantové náušnice a z obočí jí vykukoval piercing. Z budovy se linul zatuchlý zápach, který naznačoval, že kdysi sloužila k jiným účelům.

K Vandelovi přispěchal muž s kulatým obličejem v pletené košili a saku s logem společnosti. Náhodný pozorovatel by z jeho vzezření usoudil, že svůj podnik neopustil snad rok.

„Jsem Jason Schmidt,“ představil se nesměle. „Řekl bych, že to tady mám na starosti.“

„Jmenuju se Green,“ oznámil mu Vandel. „Máte tady nějaké klidné místo, kde bychom si mohli promluvit?“

Schmidt jej vedl chodbou do zasedací místnosti s výhledem na Rainer Avenue a jižní břeh jezera. Cestou se jim naskytl pohled na prostředí, které je typické snad pro všechny rozbíhající se startupy: Řady umouněných kamrlíků; světélkující počítačové obrazovky, za kterými se krčily bílé obličeje vyzařující známky trvalého spánkového deficitu; z nedaleké společenské místnosti pro zaměstnance, kteří se předávkovali kofeinem, se ozývaly podivné zvuky – klapot pingpongových míčků a tukaní těch ze stolních fotbálků, jak se hráči snažili vstřelit gól.

Vandel Schmidta následoval loudavým tempem a příležitostně mžoural do oken a nakukoval do dveří. Měl dar, jímž se mohli pyšnit dobří řídicí důstojníci – neškodný vzhled. V peněžence si schovával kartičku, na kterou si vytiskl radu od svého prvního šéfa služebny v Damasku. Na kartičce stálo: „Vždy měj na paměti, že nejsi zaříkávač hadů, nýbrž jejich krotitel.“

Na první pohled připomínal Vandel bohémského povaleče, leč po pracovní stránce byl coby ředitel tajných operací CIA velmi pečlivý, puntičkářský a kolegové jej všeobecně uznávali jako špičkového tajného agenta. Tohle mínění o něm panovalo i mezi mnohými spolupracovníky, v nichž vzbuzoval hrůzu, včetně těch, kteří ho neměli v lásce. Do Seattlu se dostavil proto, aby zde splnil základní manipulativní poslání každého řídicího důstojníka, totiž naverbovat váhajícího agenta.

„Přišel jsem za vámi kvůli tomu dopisu,“ informoval Schmidta Vandel, jakmile se usadil. Očima chvíli bloumal po místnosti, načež se zaměřil na šéfa QED. Ze svého kufříku vyňal dvoustránkový dopis, jehož úvodní větu přečetl inženýrovi nahlas:

„Píšu Ústřední zpravodajské službě, protože mám informaci, která je důležitá pro naši národní bezpečnost.“ Těmito slovy jste přirozeně upoutal naši pozornost.“

Schmidta sužovala nervozita. Odkášlal si. „Musíte si o mně myslet, že jsem blázen, cvok nebo něco podobného,“ hledal vhodná úvodní slova. „Bláznivé dopisy od lidí dostáváte pravděpodobně v jednom kuse.“

„To máte pravdu. Ale ne takovéto. Navíc o vaší společnosti víme. Národní bezpečnostní agentura si vás před několika měsíci prověřila. Když nám tedy tento dopis přišel, vzbudil v lidech zájem. Někdo mi ho přeposlal a já se s vámi chtěl setkat osobně.“

Schmidt zamumlal něco jako omluvu. Cítil se v rozpacích kvůli způsobu, jakým k sobě vysoce postaveného zastupitele americké vlády povolal.

„Nebyl jsem si jistý, na koho se obrátit. Existuje tolik zpravodajských agentur, ale jeden můj bratranec pracuje u CIA. Možná bych to ani neměl vědět, ale vím, takže jsem ten dopis poslal jemu a požádal ho, aby jej předal správné osobě. Tou jste asi vy, pane Greene. Ačkoli se tak nejspíš nejmenujete.“

Vandel zavrtěl hlavou. Ne, „Green“ se doopravdy nejmenoval.

„Potřebuju s vámi probrat dvě záležitosti z vašeho dopisu, pane Schmidte. Zaprvé jste uvedl, že jste během vývoje kvantového počítače učinil průlom. Mám za to, že vaše přesná slova zněla: *Vyřešil jsem hádanku.*“ Naši inženýři vaši písemnost důkladně prozkoumali. Nedá se říct, že byste je přesvědčil, ale na druhou stranu vás ani nepovažují za blázna.“

„Nejsem blázen, to vám klidně odpřisáhnou.“

Vandel se poškrábal na hlavě.

„Chápete vůbec, o jak mimořádné věci se spolu bavíme, pane Schmidte? Za kvantový výzkum utrácíme miliardy. Tohle je závod. Lidé z Bílého domu mě svými dotazy ubíjejí každý týden a chtějí vědět, jak na tom jsou Číňané. My jim na to říkáme, ať jsou v klidu: Potrvá nejmiň deset let, než někdo ten přístroj postaví, spíše však dvacet, a my před

nimi máme velký náskok. A vy nyní prohlašujete, že jste to dokázal. Nebudu předstírat, že rozumím tomu, co jste psal o ‚hydratovaných elektronech‘ a jak spolu okolo teploty odpovídající absolutní nule vzájemně reagují. To mi vůbec nic neříká, ale naši počítačovní vědci tvrdí, že je to dost dobře možné.“

Schmidt zvedl ruku. Ze své pozice inženýra to nechtěl se svými sliby příliš přehánět.

„Stále se jedná o pouhý prototyp se spoustami much. Nemluvíme tady o plně naprogramovatelném přístroji. Ještě se na něm musí zapracovat.“

„Detaily. Teď to zásadní. Nejde jen o to, že jste podle svého mínění možná dospěl k výraznému posunu, ale i o to, že vám chce vaše dílo někdo ukrást. Právě zmínkou o venture kapitálu, jehož prostřednictvím vás chce někdo koupit, jste rozezněl ony poplašné zvony.“

„Kromě názvu o nich vůbec nic nevím: ‚Parcourse Technology Partners.‘ Nikdy jsem o nich neslyšel. Ani nikdo odsud. Jejich investiční manažer nicméně prohlásil, že za kontrolu nad QED zaplatí hotově. Když jsem se ho zeptal na sumu, uvedl částku v hodnotě miliardy dolarů, možná prý i víc. Chci říct, náš první přístroj je stále ve fázi beta testování. Nedávalo to smysl. O koho se jedná? Víte to?“

„O Číňany. Mají kancelář v Menlo Park, kterou vlastní podnik s panamským firemním štítem. Tato skořápková společnost funguje jako zástěrka čínského ministerstva státní bezpečnosti (MSS). Předpokládám, že čínskou vládu vaše činnost velice zaujala, a tudíž vás chtějí skoupit. Já jsem za vámi přišel proto, abych vám učinil lepší nabídku.“

„Nechci firmu nikomu prodat. Pouze si přeji zprovoznit svůj počítač. QED. Quantum Engineering Dynamics. Domníváme se, že jsme právě objevili způsob, jímž dokážeme rychleji dosáhnout řešení problémů spojených s kvantovými výpočty. Podle puristů se sice o opravdové kvantové výpočty nejedná, ať si však říkají, co chtějí. Jestli je ta věcička schopná věcí, kterých si myslím, pak se všechno ostatní nějak vyřeší samo. Takže mě ten počítač prostě nechte sestavit. Svůj podnik nechci prodat nikomu, ani vám.“

„Nechceme ho koupit. Chceme se stát vaším zákazníkem. Veškeré své výrobky prodáte nám. Na ceně se dohodneme – stane se z vás velice bohatý muž, to vám můžu zaručit, a nepřijdete přitom o kontrolu nad svojí firmou. Existuje jediné pravidlo, které platí pro všechny, od nichž nakupujeme, pane Schmidte, a tím se budete muset řídit. Jinak budete mít velké potíže.“

„Nemám pravidla zrovna v lásce. Jsem vědec. Kdybych toužil po pravidlech, mohl bych pracovat v Redmondu pro Microsoft. Přesto mi ale řekněte: Jak zní to vaše pravidlo?“

„Jakmile se dohodneme, k čemuž, jak doufám, dojde ještě dnes, podléhá veškerá vaše činnost utajení. Vaše společnost ‚zčerná‘ – nebude publikovat žádné listiny a dokumenty ani vlastnit webovou stránku. Když se jí začnou na něco vyptávat neznámí lidé, kontaktuje FBI.“

„Uf! To zní příšerně. Proč bych to dělal? Připadá mi to, jako kdybych se měl nechat dobrovolně zavřít.“

Vandel se zadíval na nadaného, leč nejistého počítačového vědce upřeným pohledem.

„Protože tím pomůžete své zemi. Vaše vláda potřebuje myšlenky, které kolují ve vaší hlavě. Potřebuje se ujistit, že se k nim nikdo jiný nedostane. Jak jsem řekl, tohle je závod. Pokud ho prohrájeme, probudíme se do ošklivé noční můry. Musel jste si to přece uvědomit, jinak byste svému bratranci ten dopis nenapsal.“

Schmidt si povzdechl. Samozřejmě, že si všechno plně uvědomoval. Nebyl mužem, který by měl romantické představy o technologickém ráji. Edwarda Snowdena považoval za zrádce, který obalamutil sám sebe. Přesto se však nechtěl jedním podpisem vzdát své kariéry a vžít se do role nesvobodného přísluhovače.

„Když jsem svůj dopis posílal, očekával jsem, že by k něčemu podobnému mohlo dojít. Hrozil jsem se toho, ale stejně jsem to udělal. A víte proč? Albert Einstein.“

„Prosím?“

„V roce 1939 napsal Einstein na psacím stroji dvoustránkový dopis Franklinu Rooseveltovi. Přál si, aby prezident pochopil, že evropští

vědci přeměňují uran na nový typ energie. Ve stole mám kopii toho dopisu. Okamžik.“

Schmidt se chvíli přehraboval v šuplících, načež vyndal dva okopírované listy. Držel je, jako kdyby šlo o stránky z Písma svatého.

„Nezapomínejte, že tento dopis vznikl v roce 1939, pane. Einstein napsal toto: ‚Zdá se, že jisté aspekty nastalé situace vyžadují zbystření, a v případě nutnosti rychlou akci ze strany administrativy.‘ *Jisté aspekty nastalé situace*. Můj Bože! Dále pak píše: ‚Tento nový fenomén povede rovněž ke konstrukci bomb a je myslitelné, že mohou být zkonstruovány mimořádně silné bomby nového typu.‘ *Je to myslitelné*. Co kdyby ten dopis nenapsal? Na tohle jsem se zeptal sám sebe. Co kdyby si řekl: ‚Jsem pouhý vědec. Věda žádnou vlajku nemá.‘ Co by se stalo pak?“

„Odpověď přece znáte.“

Vandel se odmlčel a potom zopakoval: „Chceme se stát vaším zákazníkem. Jediným zákazníkem.“

„Musím si to promyslet. Ani jste neviděl moji laboratoř. Pojdte, ukážu vám ji. Pak popřemýšlím o všem ostatním.“

„Rozhodnutí musí padnout teď. Ještě dnes. Musím sdělit vědeckému poradci z Bílého domu, že je tato záležitost uzavřená. Lidé se na vaši laboratoř přijdou podívat později a vy se s nimi podělíte o všechny své znalosti. Nyní však musíte udělat správnou věc, tedy podepsat souhlas o mlčenlivosti, který jsem s sebou vzal, abychom se mohli pustit do všeho ostatního.“

Schmidt pevně sepnul ruce. Paže se mu jemně trásly. Rty měl najednou zcela vysušené a mluvil chraplavým hlasem.

„Vážně potřebuju trochu víc času. Tohle je příliš velký krok.“

Vandel naklonil hlavu. Sluneční paprsky, jež do místnosti prosvítaly oknem, krátce ozářily několik letitých jizev v jeho obličejí. Natáhl se přes stůl, vzal inženýrovu velkou ruku do své a na okamžik ji podržel. Schmidtova tvář zjihla.

„Přinesl jsem vám nějaké dárky.“ Po této poznámce sáhl Vandel do svého kufříku, vytáhl tři předměty zabalené do modrého papíru

a podal je inženýrovi. Schmidt rychle rozbalil první a vyjmul průsvitnou krabici obsahující okrově červenou substanci, která podle všech znaků pocházela z vypalovací pece.

„Co to u všech všudy...?“

„Roztavený písek. Pochází z kráteru, který vznikl během prvního testu nukleární bomby v Alamogordu, v Novém Mexiku. Dokud James B. Conant žil, měl jeden z těchto vzorků u sebe jako upomínku, čím byl projekt Manhattan. Na vládě se jich povaluje už jen několik. Chci, abyste jeden měl, protože i vy jste součástí projektu Manhattan.“

Schmidt přikývl a mlčky rozbalil druhý balíček. Uvnitř objevil rozeklaný kus betonu označený barvou ve spreji, přidělaný na mramorové základně opatřené pečeti CIA.

„Co je to? Vypadá to jako hrouda vytažená z nějakých trosek.“

„Právě držíte v ruce kus Berlínské zdi, můj příteli. I těchto kusů už moc nezbylo. Tolik lidí se obětovalo, aby vidělo tu zatracenou zeď padnout. Nechci být v tomhle ohledu přehnaně sentimentální, ale opět jsme se ocitli v podobném typu usilovného snažení. Když si budete ve své laboratoři myslet, že jde všechno do sraček, chci, abyste se na tento kus betonu podíval a měl na paměti, že kladní hrdinové mohou vyhrát, pokud dostatečně tvrdě pracují. Okay?“

„Okay.“ Schmidt nadále měknul.

„Rozbalte poslední dárek,“ vyzval jej Vandel. „O tomhle jsem uvažoval nejvíc.“

Schmidt začal trhat papír. Uvnitř balíčku našel knihu. Nejdříve spatřil její zadní stranu, titul nepoznal. Počastoval svého návštěvníka tázavým pohledem.

„Je to biografie předního počítačového magnáta z Číny. Matka tohoto chlapíka pracovala jako dělnice v Chengdu a jeho společnost v současnosti konkuruje Microsoftu a Googlu. Podívejte se na stranu sedmnáct, nalepil jsem na ni žlutou přelepku.“

Schmidt knihu na patřičné straně otevřel. Vandel podtrhl citát amerického obchodního ředitele, který Schmidt přečetl nahlas.

„Jste-li v Číně jedním z milionu, jste jedním ze třinácti set lidí.“

„Číňané podle čísel tento závod vyhrají,“ poznamenal Vandel. „Přečtěte si, co jsem napsal na titulní stranu.“

Schmidt přečetl slova psaná Vandelovou rozmáchlou rukou:

„*Vaše země vás potřebuje.*“

„Jsme tedy domluveni?“

Schmidt se odmlčel, leč jen krátce.

„Ano,“ odpověděl, „samozřejmě.“

Během zpátečního letu do Washingtonu začal John Vandel plánovat svoji operaci zaměřenou proti čínské zpravodajské službě. Sedl si na celonoční let, aby stihl schůzi na téma Rusko, jež se měla konat následujícího rána v Bílém domě. Washington se stal Moskvou posedlý. Vandel však ne. Rusko bylo mocností, jejíž síla upadala. Vrásky na čele mu způsobovala Čína. Přestože si vzal prášek, nedokázal usnout.

Natočil své dlouhé pružné tělo nad notes, aby mu nikdo nemohl koukat přes rameno, a zapsal si několik poznámek: Nejprve si poznamenal „ministerstvo státní bezpečnosti“. Tuto poznámku podtrhl a přidal k ní otazník.

Vandela pohoršovalo, že ministerstvo operovalo v Americe tak neohroženě. MSS bylo kdysi považováno za obezřetné, když kradlo americká technologická tajemství pomocí debrisfinků čínských vědců nebo se nahackovalo do jejich počítačových systémů. Tisíc zrněk písku, jedno po druhém; takto prý získávají zpravodajské informace. Ovšem jejich pokus ukořistit QED v Seattlu byl nestydatý a málem i úspěšný: Hamižný majitel firmy by spíše přijal peníze, než aby psal dopis svému bratranci ze CIA.

Dále si Vandel poznamenal slovo „rizika“, za které umístil další otazník. Proč ministerstvo tolik riskovalo? Na Ústředí ležel Vandelovi na stole štos analytických hlášení, na jejichž základě se na MSS zaměřuje protikorupční kampaň čelního představitele Strany. Možná zoufale toužilo po úspěchu, a tím pádem více zariskovalo, aby zůstalo ve hře.

Existovala však i další, děsivější možnost: Třeba MSS vědělo, kam se podívat. Možná jeho agenti našli portál do zahrady s americkými tajemstvími. Vandel napsal malými písmeny slovo „krtek“ a vzápětí ho zaškrtnal.

Toužil se tohoto případu ujmout. „Manažerka mise“ pro Čínu svoji roli nezvládala. Operace Agentury se „modernizovaly“ tolikrát, že lidé zapomněli, jak vést agresivní kontrašpionážní program. Vandel si to však pamatoval a ze své pozice vedoucího ředitelství operací měl tak akorát dostatečnou pravomoc, aby dokázal něco podniknout i ve spleti nového organizačního schématu.

V noci, během níž střídavě ztrácel a nabýval vědomí, se mu v mysli uhnízily zárodky, z nichž by se mohla vyklubat úspěšná operace zaměřená proti čínskému ministerstvu – taková, která využije jeho zranitelnosti a obrátí jej vzhůru nohama do takové míry, až v něm nezůstane kámen na kameni; v případě úspěchu nedojde k pouhému zastavení činnosti ministerstva, leč k jeho celkovému rozkladu. Zrovna začal klimbat, když se mu roztroušené myšlenky zformovaly do vzoru tak zřetelného a jasného jako plocha přistávací dráhy.

Vandel se ve svém sedadle napřímil, opět vzal do ruky svůj blok a sepsal hrubý nástin operačního plánu v podobě okének a šipek, který připomínal vývojový diagram. CIA měla v Seattlu štěstí. Jemu se však představa, že by musel být odkázaný na štěstí, ani za mák nezamlouvala.

1.

OSTROV SENTOSA, SINGAPUR

Šestihodinový let z Pekingu doktora Ma Jubu velice unavil. Jeho bankéř mu zarezervoval vilu, jež byla součástí přepychového hotelu, poblíž golfového hřiště na ostrově Sentosa. Golf si zahraje následující den po setkání s bankéřem a za další dva dny se coby zastupitel ministerstva státní bezpečnosti zúčastní vědecké konference.

Ovšem nyní si chtěl odpočinout. Z minibaru vytáhl malou lahev jednosladové whiskey Glenlivet, otevřel ji a položil si nohy na čajový stolek. S ledem by mu chutnala ještě víc, nechtěl však volat pokojovou službu. Když nazlátlý nápoj dopil, přešel k oknu. V dáli spatřil Singapurský průliv, v němž kotvily nákladní lodě, připravené vyložit své kontejnery.

Apartmá jako by plavalo v mělké tůni nepřímého osvětlení; pohovky a křesla připomínaly malé ostrůvky, kolébající se na vlnách béžového zdobeného moře. Z hudební aparatury se tiše linuly tóny opery od Rossiniho, kterou před příchodem hosta pustil někdo z pokojové služby.

Doktor Ma byl štíhlý čerstvý padesátník s kultivovaným obličejem s rysy jako od sochaře, světlou pokožkou barvy slámy a vlasy, jimiž začaly prorůstat první šediny. Manželka mu radila, aby si je jako kterýkoli jiný „významný muž“ obarvil – a možná právě proto se tomu tolik bránil. Na čínského počítačového vědce byl oblečený elegantně: V italském sportovním saku, které si zakoupil během návštěvy symposia v Římě.

Odsunul posuvné dveře a vstoupil do zahrady, kde se nadechl horkého svěžího vzduchu jihovýchodní Asie. K okraji soukromého bazénu se plazila ještěrka. Kde ten bankéř vězí? Právě kvůli němu se sem trmácel takovou dálku.

Vyndal z kufříku svůj „*mijian*“. Jeho tajný deník. Do tohoto malého diáře vázaného v kůži si zapisoval ty nejosobnější poznámky. Každý vyšší činitel z ministerstva jeden vlastnil. Bylo bezpečnější psát do nich, než pořizovat elektronické záznamy; alespoň to všichni tvrdili. Lidé si do svých *mijianů* zapisovali poznámky, které nebyly v žádném případě určeny cizím očím – prý tak činili kvůli ochraně ministerstva, ale ve skutečnosti chránili sami sebe.

Chystal se umístit svůj *mijian* do trezoru, leč poté jej napadlo, že tam se každý podívá nejdřív. Nakonec ukryl deník pod matraci.

Přemýšlel o svých penězích a zmocnila se ho nervozita. Neměl jich přijmout tolik a tak rychle, leč k tomuto kroku jej vedl strach o dceru na Stanfordově univerzitě, matku v Šanghaji, protivnou manželku, její příbuzné a o strýčky a bratrance, kteří se na něj nyní, když se z něj stal mocný muž – „vědecký poradce“ z čínské akademie věd dočasně přidělený na ministerstvo, jehož název nikdo nikdy nevyslovoval – obraceli. Stropní světlo na mžik zhaslo a opět se rozsvítilo, jako by nastal krátký výpadek proudu.

Podíval se na zápěstí. Kolik je ve Vancouveru hodin? Právě do tohoto města zmizela jeho milenka; podle jejích slov zde na něj počká. Platil nájemné za její byt, takže by se neopovážila spustit se s někým jiným, není-liž pravda? Ne, lidé mají zradu zakódovanou ve své povaze. Takový je zákon života. A z toho důvodu, bez ohledu na to, kolik peněz obdržel, nebyla tato částka jednoduše dostačující.

Bankéř měl už pět minut zpoždění. Jmenoval se Gunther Krause a pracoval jako poradce v oblasti soukromého majetku pro lucemburskou pobočku Asset Managementu ve Tchaj-pej. Seznámili se v Macau díky příteli z postgraduálních studií, který jeho služby označil za „bezrizikové“.

Jestli se Krause zpozdí o deset minut, tak dostane jednoduše padáka. Ne, to by bylo příliš riskantní. Bankéři se dostane přísného pokárání.

Otevřel kufřík, v němž si přinesl nejnovější číslo *Spectrumu*, časopisu mezinárodní asociace elektrotechnického a elektronického inženýrství, jíž byl členem – respektive býval, dokud jej před pěti lety nepřidělili na ministerstvo státní bezpečnosti jako technického poradce, kvůli čemuž musel zmizet z viditelného akademického světa.

Článek na titulní straně pojednával o „Poučení z dekadý neúspěchů v oblasti IT“. Ten nadpis doktora mírně zneklidnil. Ministerstvo kradlo z americké technické říše ve velkém a veškerou svoji kořist přitom považovalo za zcela užitečnou. „Poznejte mnoho způsobů, jakými se v důsledku nezdarů v IT oblasti prohýřily peníze, promarnil čas a povšechně zkomplikovaly životy lidí,“ uváděl autor článku. To se zajisté netýkalo úseku, v němž se pohyboval doktor Ma. Byla by potupa ukrást věci, jež nemají žádnou hodnotu.

Za dva dny nashromáždí další západní artefakty na konferenci o ezoterickém tématu vztahujícím se ke kryogenním výpočtům, respektive problému práce s počítačem za teploty přibližující se k hodnotám absolutní nuly. Ministerstvo požadovalo od doktora Maa doporučení ohledně chladných přístrojů, on však myslel na horké peníze.

Harris Čang čekal v autě před hotelem, zatímco agent ze singapurské služebny odpojoval bezpečnostní systém. Měl na sobě blejzr a volné, padnoucí kalhoty – kravatu nechal doma. Dle stavby jeho štíhlé postavy s vypracovanou horní polovinou těla by jej někdo klidně mohl považovat za čínského gymnastu. Ostříhaný byl téměř na ježka a tvář mu lemovaly sluneční brýle. Zavřel oči a v duchu si naposledy prošel plán operace, jejíž detaily několikrát vyhodnocoval s Johnem Vandelem. Jediná drobná potíž se vyskytla, jakmile jej Vandel ubezpečoval, že jeho čínský původ nijak nesouvisí se skutečností, že byl tento úkol přidělen právě jemu. „Přestaňte mě štvát, pane,“ zareagoval na toto ujištění Čang. Vandel na to nejprve nereagoval, až po chvíli se rozesmál.

Čang zaměřil svoji pozornost na alkovnu u vestibulu, kde se ukrýval agent z místní služebny. Když zvedl ruku, Čang dlouhl do statného Evropana v obleku, z něhož mu nějakým zázrakem dosud neodletěly zapnuté knoflíky, sedícího na zadním sedadle vedle něj. Společně z auta vystoupili a vydali se k hotelu, Čang jeden krok za Evropanem. Za okamžik se už čínský Američan pod svým krycím jménem zapisoval do knihy hostů.

V apartmá doktora Maa zazvonil zvonek. Doktor zamžoural do kůtka a uviděl známou korpulentní tvář Günthera Krause. Kdyby tak nedočkavě netoužil po Krausově přítomnosti, aby s ním mohl probrat finanční záležitosti, možná by si všiml ještě jednoho stínu, který vrhala druhá postava přede dveřmi.

Otevřel dveře a Krause vešel dovnitř. Než stihl doktor zastoupit cestu rychle se pohybujícímu druhému muži v lepší kondici a s čínskými rysy, už byl uvnitř. Zavřel za sebou dveře a přiložil si prst ke rtům. Doktora Maa sice nepřevyšoval, ovšem svojí fyzickou přítomností v pokoji dominoval.

„Kdo je ten zsranej týpek?“ zeptal se doktor Ma a ukazoval přitom na nečekaného čínského hosta. „Ať hned odejde, jinak zavolám policii.“

Ihned po vyřčení této výhrůžky si uvědomil její pošetilost. Během přítomnosti těchto dvou lidí by policii rozhodně volat neměl. Mladší Číňan to věděl také a kroutil hlavou.

„Dovolte mi, abych vám představil svého asistenta,“ promluvil Krause vyrovnaným hlasem a snažil se předstírat, že se jedná o obvyklou schůzku. „O váš účet se odteď bude starat on.“

Po těchto slovech předal Krause svůj kufřík čínskému společníkovi.

„*Feihua*,“ zamumlal doktor Ma.

Kecy.

Na okamžik se odvrátil a snažil se zachovat chladnou hlavu. Koutky očí mu však planuly zlobou.

„Tohle je nepřijatelné,“ poznamenal nakonec co nejkldnější hlasem. „Tohle nedovolím. Tento ‚asistent‘, ať už je to kdokoli, teď odejde.“

Pan Krause zůstane. Jinak své účty zruším a vaše společnost přijde o všechno.“

„Odteď má váš účet na starosti můj asistent,“ zopakoval své oznámení Krause.

Nato se vydal ke dveřím. Doktor jej chtěl následovat, daleko však nedošel.

Cestu mu svým tělem zatarasil Harris Čang. Mladý Číňan si sundal brýle; jeho jasné a soustředěné oči připomínaly oči ostrostřelce. Znovu zavrtěl hlavou a varovně zvedl jeden prst. Z jeho vystupování vyzařovala autorita. Vypadal jako jeden z těch lidí ze „speciálních projektů“ na ministerstvu.

Krause položil ruku na kulovou kliku a před odchodem se ještě na svého bývalého klienta obrátil.

„Omlouvám se. Řiďte se pokyny mého asistenta a nic se vám nestane. Nikdo vám nechce ublížit. Naopak vám chceme pomoci.“

Krause natáhl svoji pravici, aby si s Číňanem na rozloučenou potřásl rukou, ten se však ani nehnu. Krause tedy otočil klikou a vydal se vstříc horku a vlhkému vzduchu. Dva Číňané v salonku osaměli. Ten mladší přešel ke stěně a zatáhl v obývacím pokoji i sousední ložnici závěsy.

„Kdo jste?“

Mladší muž se usmál. „Pojďme se posadit,“ řekl namísto odpovědi a gestem ukázal na sedačku a křeslo. Doktor stál nadále na místě, jako přikovaný.

„Kdo jste?“

„Jmenuju se Peter Tong,“ zalhal Čang. „Jsem odborník v oblasti soukromého majetku a pracuju pro lucemburskou pobočku Asset Managementu.“ Mluvil perfektní angličtinou s americkým přízvukem.

„Jaké je vaše pravé jméno?“ zeptal se doktor Ma ostřeji. „Pro koho pracujete? Nejsem žádný hlupák.“

Čang opět ukázal na sedací soupravu. „Myslím, že jsme vykročili špatnou nohou a musíme to napravit. Posadte se. Máte rád whiskey. V tomto směru se zcela shodneme.“

Cizí návštěvník přešel k minibaru. Nalil doktorovi poslední skleničku jednosladové whiskey, kterou mu následně podal, a sám si vybral Johnnieho Walkera. Pohyboval se se suverénností člověka, který má rozvržení pokoje v malíčku.

Doktor nakonec ustoupil a ztěžka dosedl do křesla. Přijal sklenici whiskey a dvěma dlouhými loky ji vypil.

„Ještě.“

Čang vyndal z minibaru poslední lahev Johnnieho Walkera a podal mu ji.

„Nejmenujete se Tong, že ne?“

Mladší muž pokrčil rameny.

„Pracujete pro Američany,“ pronesl doktor téměř šeptem, leč jeho host si přesto přiložil prst ke rtům.

„Samozřejmě, že ne. Pracuju pro lucemburskou pobočku Asset Managementu. Přebírám dohled nad vašim portfoliem, přesně jak vám sdělil pan Krause. S mými službami budete velice spokojený. Vypěstujeme si mezi sebou dobrý klientský vztah, to vám slibuju. Bude to výhodné pro obě strany, pokud mohu použít oblíbená slova vašeho prezidenta.“

Doktor Ma se po zmínce o čelním představiteli Číny zašklebil. Jednalo se o připomínku nebezpečí, do něhož se sám uvrtal, když jednal s bankéřem ze zahraničí. A teď tohle, ať už to je cokoli.

„Mohu z této místnosti odejít a vydat se rovnou na čínské velvyslanectví na Tanlin Road. A vy se mě neopovázíte zastavit – mohla by totiž nastat velice nepříjemná situace.“

Doktor Ma vstal, jako kdyby se doopravdy chystal k odchodu.

„Sedněte si,“ nařídil mu Čang tichým, leč přísným hlasem. Potom poodhalil jedno místo pod blejzrem a ukázal doktorovi malý revolver, schovaný v podpažním pouzdře.

Doktor na zbraň zíral. Potom upřel pohled na dveře a zpátky na zbraň. Mírně se mu chvěla hlava.

Host pomalu promluvil svojí americkou angličtinou.

„Musíte pochopit, že nejste pánem této situace. Obávám se, že jste porušil čínské zákony. Jak jistě víte, protikorupční kampaň je v plném proudu. Jako člen akademie věd a poradce ministerstva státní bezpečnosti byste se snadno mohl stát prvořadým cílem disciplinární komise. Nepochybně to chápete.“

Doktor Ma přikývl. Pokusil se něco říct, ovšem bezvysledně.

„Je to obtížná doba,“ pokračoval Čang. „Kdyby se objevily jakékoli dohady o spojení s lidmi zvenčí, vaše kariéra by byla ohrožena a spolu s ní i vaše rodina a veškerý její majetek. V takových dobách potřebujete přítele. Měl byste se nad tím důkladně zamyslet.“

„*Hun dan*,“ zašeptal doktor.

Kreténe.

„Nabízím vám příležitost tyto obtížné časy přestát. Můžete prosperovat ještě víc, než tomu bylo doposud. Ve skutečnosti však nemáte na vybranou: O svůj prostor k manévrování jste přišel v okamžiku, kdy jste začal přijímat peníze od lidí, kteří se snaží získat vliv na vaše ministerstvo. Já mám nicméně pro vaši situaci naprosté pochopení a soucítím s vámi.“

Z hrdla doktora Maa se vydral jakýsi nesrozumitelný zvuk.

„Nepochybuju o tom, že mi rozumíte. Existuje tolik důkazů.“ Při těchto slovech poklepal na svůj kufřík. „Mohli bychom si je společně prohlédnout, ale podle mě to nebude nutné. Fakta znáte lépe než já.“

Doktor Ma sklopil zrak. Otřel si oči ubrouskem a pak vzhlédl. Jeho obličej se podobal posmrtné masce.

„Chápu.“

„Dobře.“ Čang se napil whiskey. „Budeme si rozumět.“

„Jak jste jen mohl?“ zeptal se doktor Ma rozechvělým hlasem, který mu přeskočil do úplně jiné polohy.

„Co tím myslíte, doktore?“

„Jste Číňan. Jak jste se mohl upsat těm barbarům? Jak jste mohl takovým způsobem ublížit své rodné zemi?“

Čang se hlasitě zasmál.

„Já jsem barbar, pane. Jsem Číňan narozený v Americe, který vyrostl ve Flagstaffu, Arizoně. Takže aby bylo jasno, Čína je pro mě cizí země.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. To nejhorší, co se může stát zaměstnanci zpravodajské služby, se právě stalo jemu.

„Uděláme to tedy takhle,“ poručil návštěvník a vstal. „Já teď odejdu. Za dvě hodiny za mnou přijdete na tuto adresu do centra. Hotel Holiday Inn. Pokoj číslo 1028.“

Čang podal staršímu muži kartičku s adresou hotelu stojícího poblíž Orchard City Centre, nákupního střediska v centru města. Šlo o bezpečnou a nenápadnou lokaci.

„Zapamatujte si tu adresu.“

Doktor Ma kartičku chvíli studoval, načež přikývl.

„Přijďte sám a buďte rozumný. Naši lidé vás budou mít po celou cestu neustále na očích. Nikde se prosím nezastavujte. Oba vaše mobily máme zajištěné. Kdybyste se pokusil někomu zavolat, nedovoláte se. Nebylo by rozumné pokusit se varovat ministerstvo – tím by stoprocentně vznikly jisté škody. Z tohoto setkání jsme z důvodu vaší ochrany pořídili záznam.“

Po těchto slovech ukázal na velké zrcadlo nad stolem. Choval se tak kultivovaně, zdvořile a vstřícně. Jeho vybrané způsoby v doktorových očích opravdovou katastrofální podstatu celé této události jen umocnily.

„Určitě chápete, že kvůli vám, vaší rodině i vašim milovaným je opatrnost zcela na místě.“

Čang se podíval na hodinky.

„Uvidíme se, okamžik, za hodinu a osmapadesát minut. Přijďte včas, prosím.“

Host se otočil a odkráčel z místnosti.

Doktor Ma padl do křesla s hlavou v dlaních a prastarou kletbou na rtech: „*Cào nǐ zǔzōng shíbā dài*.“ Doslova to znamenalo: Jebat tvoje předky až do osmnáctého kolene.

Mluvil však sám k sobě. Pomyslel na svoji milenkou ve Vancouveru. *Molihua. Jasmine*. Řekla by mu, aby tuto situaci úspěšně přečkal, šel s těmi Američany na schůzku a kousek svého snu tak ochránil.

Nakonec se zvedl, opláchl si obličej a převlékl košili. Podíval se na postel, kam si schoval svůj *mijian*. Nemohl jej vzít s sebou; nemohl jej zničit. A tak ho nechal tam, kam jej prve ukryl.

Jakmile Harris Čang opustil hotel, zavolał z bezpečného telefonu Johnu Vandelovi. Ve Washingtonu zrovna svítalo.

„*Man man de*,“ řekl Čang. *Pomalu, pomalu.*

„Sežeň ten deník,“ instruoval jej Vandel. „Potřebuju ho.“

„Jen pro jistotu, pane: Chcete originál. Žádnou kopii.“

„Jasně. Samotný deník. A je mi jedno, jestli se dozví, že zmizel.

Oprava: *Chci*, aby se o tom dověděli.“

„Jasně.“

„Neříkej Winklemu, že jsi mi volal. Naštvalo by ho to.“

„Jistě.“

Za několik minut už Čang Warrenovi Winklemu, veliteli singapurské služebny, lhal, že se šéfem nemluvil. Na takový případ čekal od té doby, co k Agentuře nastoupil. Pomyslel si, že do potíží by se mohl dostat jediným způsobem: Kdyby znepokojil Johna Vandela.

2.

ORCHARD CITY CENTRE, SINGAPUR

Singapurské městské centrum zahalovala matná okrová barva. Betonem a sklem této metropole prostupovalo nasládlé aroma z tlející džungle, jež sem zanášel pofukující vítr. Všechny tváře v autech a autobusech jako by zahalovaly neprůhledné masky. Na nákladním terminálu severně od ostrova Sentosa dřepěly nad kovovými kontejnery velké jeřáby a deriky. Město tvořila uspořádaná síť, jíž se horečně proplétala auta i lidé, které spojovaly jejich individuální cíle a konečné destinace. Na tomto místě nedocházelo k ničemu pouhou náhodou.

Doktor Ma Jubo se se směsicí rozmrzelého a sklíčeného výrazu ve tváři posadil na zadní sedadlo taxíku společnosti Komfort. Řidiči třech dalších taxíků čekali nadále ve frontě, ale tento konkrétní z ní vyjel a zastavil před průčelím hotelu, jakmile doktor vstoupil na ulici. Převlékl se do modrého blejzru, nepromokavého pláště a na oči si nasadil tmavé brýle. Udal taxikáři adresu Holiday Innu na Cavenagh Street a ten místo odpovědi jen něco nesrozumitelně malajsky zabručel, aniž by do své GPS vložil jakékoli souřadnice. Doktor Ma se uvelebil na zadním sedadle; ruce se mu tráslly.

Řidič to vzal oklikou. Projel po vyvýšené silnici a místo doprava zatočil doleva. Pokračoval po klikaté cestě přes park v kopcích a následně nasměroval auto na východ k centru. Během jízdy jednou zastavil,

obrátil se a jel zpátky po stejné trase. Doktor Ma byl evidentně pod něčím dozorem.

Taxikář svého pasažéra vysadil u zadního vchodu hotelu na úzké vedlejší ulici. Zadní dveře nechal ještě chvíli zamknuté, načež vystoupil s otevřeným deštníkem, který držel nízko nad doktorovou hlavou, a prošel s ním kolem zelené cedule s nápisem Holiday Inn, jež označovala zadní východ. Uvnitř čekal další muž, Malajec s tmavou kůží, oblečený jako portýr. Uklonil se, vzal doktora za loket a vedl jej k výtahu. Vešel do kabiny, zasunul do čtečky magnetickou kartu, stiskl devítku a poté kabinu opustil.

Výtah stoupal pomalu vzhůru a přitom se chvěl a ozývaly se v něm všemožné skřípavé zvuky. Doktora se najednou zmocnila naléhavá touha schůzku předčasně zrušit. Pokusil se uhodit do tlačítka s jiným číslem, ovšem devítka svítila umanutě dál. V devátém patře se dveře výtahu otevřely a doktor jej opustil. Postupoval vpřed pomalými kroky ve snaze oddálit schůzku, před kterou nebylo úniku.

Pokoj s číslem 1028 našel na konci chodby. Jednou zlehka zaklepal na dveře. Chystal se zaklepat podruhé, ale dveře se náhle otevřely. Muž, který se představil jako Peter Tong, k němu natáhl ruku a jedním prudkým pohybem jej vtáhl do malého apartmá s výhledem na dálnici a park v dáli s úřadovny premiéra a vlády.

„Posadte se, prosím,“ vyzval doktora Čang a ukázal na křeslo. „Jdete přesně na čas. To je dobrý začátek.“

Američan si na toto setkání oblékl neformální pletenou košili a šedé kalhoty. Jeho vypracované svaly napínaly žebrovaný úplet košile s krátkými rukávy. Jeden z nich stěží zakrýval tři slova, která tvořila součást tetování na Čangově paži: Povinnost, Čest, Vlast.

Z reproduktoru hrála slabě symfonie Jupiter od Mozarta, jedna z doktorových nejoblíbenějších skladeb. Jak to, že o něm tohle nebo cokoli dalšího věděli?

Doktor Ma stál nadále bez hnutí, neschopen pohybu.

„Pojďte dál,“ vyzval Čang svého hosta s úsměvem a znovu jej uchopil za ruku. „Sundejte si plášť. Nikdo vám neublíží, jen si trochu promluvíme. Posadte se. Přinesu vám drink.“

„*Gou pi*,“ utrousil doktor Ma s odporem. *Hovadina*.

„Dejte mi svůj plášť a posadte se, prosím. Musíme toho tolik probírat.“

Doktor Ma ještě drahnou chvíli váhal, načež si přioplášť svlékl a podal jej svému hostiteli. Poté se posadil do velkého křesla a složil ruce do klína. Čang plášť prohmatal, aby se ujistil, že se doktorův *mijian* nenalézá v jedné z kapes. Potom zatáhl závěsy, přešel k baru a vrátil se se dvěma skleničkami whiskey. Jednu podal doktorovi.

„Mluvte se mnou čínsky,“ požádal Čanga doktor. „Můžete pro mě udělat alespoň tohle?“

„Vaše angličtina je lepší než moje čínština. Chodil jste na MIT. Promiňte. Nechci využívat služeb překladatele.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. „*Pantu*,“ zamumlal.

„*Zrádce*,“ přeložil ono slovíčko Čang s mírným úsměvem a vědoucím potřesením hlavou. „Vím, co to slovo znamená. Ale bratře, neměli bychom se vzájemně urážet. Budeme přátelé. Žádnou jinou možnost nemáme.“

Čang na svého hosta mrkl. Když své oči zúžil, vypadal díky tmavší barvě pleti a drsným rysům více čínsky než jeho host.

„*Ganbei*,“ řekl a pozvedl sklenku. „*Čin-čin*.“

Doktor na sklenici dvacet sekund zíral. Pak se zhluboka napil, což vzápětí dvakrát zopakoval.

„Zpomalte. Musíme prodebatovat spoustu věcí. Začněme vaší práci. Pracujete na ministerstvu státní bezpečnosti.“

„To už víte.“

„Jaký úřad?“

„To mi řekněte vy,“ kontroval doktor s nepatrným úsměvem, prvním, který mu za několik posledních hodin přelétl přes tvář.

„Nuže dobrá. Desátý. Vědecké a technické informace. Jste technický poradce vedoucího pracovníka tohoto úřadu. Našimi slovy hlavní technický referent.“

Doktor Ma pantomimicky zatleskal.

„Velmi dobře. Co dál?“

„Specializujete se na superpočítače. Tento obor jste studoval na MIT a následně i na Marylandské univerzitě, kde jste získal doktorát z informatiky. Na MIT jste studoval se skvělým Peterem Shorem, který dokázal, že kvantový počítač dokáže prolomit jakoukoli šifru. Prováděl jste s ním výzkum týkající se kvantových výpočtů. Po návratu domů vás jmenovali do čínské akademie věd. Jste hvězda.“

Doktor Ma zkoumal čínského Američana hloubavým pohledem.

„Nejmenujete se Peter Tong, že ne?“

„Ne,“ odpověděl hostitel a zavrtěl hlavou. „Mohu vám prozradit své pravé jméno, to však není podstatné. Nejsem nikdo slavný.“ Opět zamrkal.

„Kde pracujete?“

„V Ústřední zpravodajské službě. Jsem tajný agent, očividně. Stejně jako vy. A nyní spolu budeme pracovat na společném případu.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. „Nejsem špión, ale vědec, který pro ně dočasně pracuje. Máte špatného muže.“

„Nemyslím si, doktore.“

Čang se usmál. Vystupoval klidně, leč tělo měl napnuté a vyzařovala z něj neústupnost.

„Dlouho jste byl subjektem našeho zájmu. Na našem seznamu jste se ocitl již v Americe během postgraduálního studia. Ovšem ne na tom mém. Já tehdy ještě sloužil u armády, nicméně jste to dotáhl na seznamy jiných lidí. Věděli, že v sobě máte potenciál a představujete velký příslib do budoucna. Čekali jsme na svoji příležitost, která se nám právě naskytla.“

Doktor Ma si odfrkl. „Číňan v americké armádě? Nemožné.“

Čang se posadil do křesla a překřížil ruce na prsou. „Zamyslete se nad tím ještě jednou. Sto první výsadková divize. Víte, o čem mluvím? Sloužil jsem v Mosulu a Bagdádu. A nejsem Číňan, ale Američan.“

Doktor Ma na Čanga zíral a poté zasmušile přikývl.

„Chovám k vám tu největší úctu, doktore,“ prozradil mu Čang a počastoval jej přívětivým úsměvem. „Vím, že to pro vás musí být těžké, ale máme spoustu času. Do Pekingu se vracíte až za tři dny. Začneme tedy s nějakými lehčími otázkami a k těm těžším přejdeme později. Ovšem musím k vám být upřímný, pane: Na mnoho těchto otázek již odpovědi známe. Moment, doleju vám. Máte rád Mozarta, že? Můžu pustit i něco jiného.“

„Mozart mi vyhovuje. Pokud odpovědi znáte, proč se na ně tedy ptáte?“

„Protože je to naše práce.“ Po těchto slovech dolil sklenici staršího muže i tu svoji. „Takže, kde jste se narodil?“

Doktor Ma se zasmál. „V Šanghaji. Moje matka tam stále žije.“

„Samozřejmě. A váš otec byl vysoce postavený stranický kádr. Kde pracoval?“

„Všude možně. Po mém narození pobýval v Pekingu a pak ho během těch špatných dnů poslali na venkov do Wuhanu. Ale vrátil se. Vždy měl v Šanghaji přátele.“

„Váš otec byl vycházející hvězdou, když zemřel. Není to tak? A jeho přátelé přispěli k vašemu setrvání v Šanghaji, kde jste chodil na nejlepší školy, zatímco on cestoval, a vy jste se tím pádem mohl věnovat vědeckému studiu.“

„Můj otec viděl do budoucna.“ Doktor Ma pozvedl malinko hlavu a tímto gestem vyjádřil respekt, který choval ke svému otci i sám k sobě. „Studoval jsem matematiku a fyziku. Na střední škole pro mě už neměli žádné další učitele, takže povolali profesora z univerzity Fu-Tan, který mě učil. Obdržel jsem cenu za fyziku a matematiku.“

„A získal jste i stipendium na MIT.“

„Doufám, že jsem byl synem hodným svého otce.“

Doktor Ma se rezervovaně usmál. Mluvil o své rodině a dnech strávených ve škole, a tím pádem poněkud pookřál.

„Ano.“ Čang nyní promluvil tiše a hebcce, jako když motýl zatřepotá křídly. „A tehdy vás naverbovali.“

„Cože?“ zeptal se doktor Ma polekaně.

„Naverbovali. Připomenuli vám vaši vlasteneckou povinnost. Kontaktovat vás Úřad státní bezpečnosti ze Šanghaje. Před odchodem do Ameriky vás požádali, abyste jim podával zprávy. Zpovídají každého čínského studenta, ale jen několika z nich se dostává speciálního zacházení. Ti šťastní se stávají hodnotnými kontakty ministerstva státní bezpečnosti. Jako vy.“

Doktor Ma sklonil hlavu. Někdo cizí mu právě odříkal tajné informace. Cítil se nesvůj.

„Myslíme si tohle,“ odhodlal se Čang a pokračoval: „V Šanghaji jste se pravděpodobně dostavil na dvě schůzky, na nichž jste se podrobil vyhodnocovacímu procesu. Nato vás požádali, abyste se odebral do Peking, kde jste před odchodem za velkou louži prošel dvoutýdenním kurzem. Protože jste byl tak chytrý kluk, nebylo o vašem úspěchu pochyb. Dali vám tedy jednu čínskou adresu a poručili vám, abyste na ni posílal každé tři měsíce zprávu. Dále jste dostal dva a půl tisíce dolarů a letenku do Ameriky. Je to tak?“

Doktor Ma se podíval nejprve ke dveřím, pak se jeho pohled zatoulal k zataženému oknu a nakonec k mladému muži, jehož otázkám čelil. Pokoj mu najednou připadal ještě menší.

„Nebyl jsem jejich agent. Ani na MIT, ani v Marylandu. A co se týče mé přípravy, i ve svém výkladu jste se dopustil jistých nepřesností. Jednalo se o týdenní kurz. A zprávy jsem měl podávat každých šest měsíců, ne tři. Podle mě hádáte. Jak byste mohl o postupech ministerstva cokoli vědět?“

„Protože je to naše práce. Říkal jsem vám, že toho víme hodně. Domníváte se, že jste první čínský vědec, který k nám zavítal? Víme, jak to chodí. Schůzky, výlet do Peking, dva a půl tisíce dolarů – jinak žádně

MIT. Tak zněla dohoda, kterou nabídli bystrému mladému muži. Neměl jste na výběr, musel jste s nimi spolupracovat.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. Vypadal unaveně.

„Co ode mě chcete, když už toho tolik víte?“

„Nepotřebujete na záchod? Nemáte hlad?“

„Ne,“ odpověděl doktor. „Pouze chci, aby tohle skončilo.“

„O tom nepochybuju. Způsob naší spolupráce však musíme pečlivě promyslet, jinak vám pomůžu jen stěží. Víím, jsem o něco mladší než vy, pane, ale svoji práci zvládám velice dobře. Tím pádem mohu být velice užitečný přítel.“

Doktor Ma pomalu vydechl. Nedostávalo se mu dostatečného množství kyslíku ani pojmu o čase. Proč byl jen tolik chamtivý? Svými činy se nelišil od ostatních, o tom nemělo smysl uvažovat, věděl však, že ho při tom mohou chytit. „Buď chlap; přijmi riziko.“ To mu jednou pozdě v noci řekla jeho manželka.

Otec ho varoval: „Měj se na pozoru. Smůla se vždy ukrývá ve dveřích, ve vedlejších *chu-tchungu*.“

Doktor Ma se snažil podle rady svého otce proti ráně osudu obrnit. Když se ale s mocí dostaví ruku v ruce i úspěch, mají lidé sklony ve své ostražitosti polevit, dopouštějí se chyb, a štěstí jim tedy nevyhnutelně ukáže svoji odvrácenou tvář.

„Promiňte, musím si odskočit. Klidně si nalijte další drink. Hned se vrátím.“

Čang odešel z obývacího pokoje a ložnicí prošel do koupelny. Zavřel dveře a pustil vodu. Z kapsy vylovil tajné komunikační zařízení a vytočil číslo operační místnosti, jež se nalézala na singapurské služebně. Požádal službu konajícího agenta, aby jej spojil s operativcem, který se nacházel na určeném místě v hotelu na ostrově Sentosa.

Čang promluvil do telefonu tichým hlasem.

„Santoso jedna, tady singapurský Operativce jedna. Slyšíte mě?“

„Slyším, Singapore jedna,“ odpověděl ženský hlas služebně mladší agentky, jež byla vyslána sledovat apartmá doktora Maa. Jednalo se o její první důležitý úkol. Snažila se mluvit klidným hlasem.

„Potřebuju, abyste něco udělala, Sentoso jedna. Chci, abyste našla *mijian* našeho cíle. Nevzal si ho s sebou, musel tedy zůstat v jeho pokoji. Najděte ho.“

„Co je *mijian*, Singapore jedna? Nevím, o čem to mluvíte. Je to nějaké oblečení?“

„Je to deník. Diář. Mělo by se to v něm hemžit čínskými znaky. Podívejte se po něm v jeho pokoji, velmi důkladně, ale postupujte při tom velice zlehka. Seberte ho a vložte do pytlíku na důkazy.“

„Rozumím, Singapore jedna. Co mám udělat po jeho nalezení? Ofotit jednotlivé stránky?“

„Ne. Vezměte ho, odešlete na singapurskou služebnu a řekněte sloužícímu agentovi, aby jej okamžitě předal veliteli. Ten ho odešle na Ústředí.“

„Okay, rozumím. A naučila jsem se nové slovo.“

„Poslouchejte, Santoso jedna. Najděte *mijian* toho chlápka, v pořádku ho doručte na určené místo a přinejmenším na následujících čtyřiaadvacet hodin se stanete hrdinkou amerického Kulinářského institutu.“

„Uh, rozumím.“

Za několik minut vstoupila agentka do apartmá. „Singapur jedna“ se mezitím vrátil do obývacího pokoje, aby pokračoval v rozmluvě s doktorem Maem.

3.

ORCHARD CITY CENTRE, SINGAPUR

Harris Čang přešel v obývacím pokoji k oknu a vytáhl roletu. Padla noc. Na šestiproudové hlavní dálnici se mihotaly záblesky předních a zadních světel projíždějících aut. Za ní ukrývalo husté zelené listoví hlavní úřadovny vlády. Celý svět se nacházel hned za tímto oknem, přesto však byl nedosažitelný. Osvětlené návěští nad autostrádou motoristům připomínalo, že před změnou jízdního pruhu se sluší na tento čin upozornit blinkrem. Severně od tohoto přívětivého městského robota ležel malajský poloostrov; na západě se nalézala sumaterská džungle; na východě panenská divočina Bornea. A tady tato prosperující, bezpečná oblast s tvrdou disciplínou. Svět sám pro sebe...

Otočil se na doktora Maa, který zůstal sedět bez hnutí v křesle, zmítán obavami a s pohledem upřeným na okno. Řídící důstojník roletu opět stáhl a zatahl závěsy.

„Pád na dno je zdoluhavý a zpravidla bolestivý,“ podotknul Čang směrem ke svému hostovi.

Starší muž zavřel oči. Byl to technicky založený člověk, jemuž scházela odvaha a který se vyžíval v kvalitním, vybraném oblečení a rád popíjel víno. Líbilo se mu, že dokáže po finanční stránce zabezpečit svoji milenkou žijící ve Vancouveru. Prahla po postu významného muže, který může navzdory všemu mít a získat vše, co si zamane.

Čang zůstal stát u zatemněného okna ještě chvíli. Zahýbal hlavou dopředu a dozadu a protáhl si ruce a ramenní i krční svaly, přičemž doktora po očku pozoroval. Starší Číňan byl skoro u konce svých sil. Čang přešel k baru, nalil svému hostovi trochu Coca-Coly a zapnul konvici na čaj. Nato přešel k pohovce a Colu doktorovi podal.

„Pijte. Zvedne vám to náladu.“

Doktor bez zájmu poslechl.

„Nikdo vás nepřijde zachránit, to víte. My svoji práci odvádíme dobře. Žádný záchranný tým sem nemíří. Jsme tu jen my dva a tak to i zůstane.“

„Rozumím.“

„Okay, přejdeme tedy k otázce, která je nasnadě: Proč pracuje prvotřídní vědec jako vy pro ministerstvo státní bezpečnosti? Proč vás k nim vědecká akademie přeložila? A proč potřebuje ministerstvo svého vlastního experta z oblasti superpočítačů? Nechápu to. Ministerstvo obvykle přenechává technické detaily ČLOA, tedy Čínské lidové osvobozené armádě. Takhle ten jejich systém funguje.“

„Když to říkáte.“

„Ale v tomto případě tomu tak není. Pokud jde o vás, vzali z akademie špičkového počítačového vědce, muže se jménem na mnoha písemnostech, a učinili z něj speciálního poradce vedoucího Desátého úřadu. Proč? Muselo jít o něco velice důležitého. Podle nás se vaše ministerstvo učilo od Ameriky a potřebovalo vás, abyste jim vysvětlil skutečnou podstatu všech získaných poznatků.“

„Vy mi lichotíte, pane Tongu. Možná nejsem tak hodnotný, jak se domníváte.“

„Myslíte si, že jsem *bai mu*? Slepý? Ano, to slovo znám. Nebo *bai chi*? Idiot? Považujete mě za idiota, doktore?“

„Podle mě jste chytrý. A totéž platí i pro celou CIA.“

„Okay, tak se mnou nejednejte jako s hlupákem a povězte mi: Proč ministerstvo potřebovalo jednoho z nejlepších čínských počítačových vědců na pozici vrchního technického poradce?“

Doktor Ma sklopil místo odpovědi zrak.

„Třeba kvůli nějakému speciálnímu projektu. Nevím.“

„Samozřejmě, že kvůli nějakému speciálnímu projektu. Ale jakému?“

„To vám nemohu říct, protože to nevím.“

„Chci se k vám i nadále chovat uctivě, doktore. Ale potřebuju odpovědi.“

„Ne!“ doktor Ma zavrtěl hlavou. Právě se ocital na samém pokraji zrady a ztrácel pevnou půdu pod nohama. Musí tomu nátlaku odolat!

„Prosím, pane, nepokoušejte své štěstí. Tady nejste na schůzi nějaké komise nebo na sebekritickém sezení. Mohu vám s vaším... problémem... pomoci, ale musíte se mnou jednat upřímně.“

„Pokud toho už tolik víte, pak na mých slovech nezáleží.“ Akademik se snažil najít prostor k manévrování.

Čang ke staršímu muži přikročil a naklonil se k jeho uchu. Slova pronášel tichým šepotem a každému přikládal patřičnou váhu.

„Dopustil jste se chyby, doktore. Ukradl jste peníze a tím pádem musíte počítat s následky. Já vás o odpovědi neprosím. Musím vás zdvořile informovat, že je vyžaduji, takže mě pečlivě poslouchejte. Říkal jsem vám přece, že pád na dno je, takříkajíc, zdlouhavý a zpravidla bolestivý. Člověk musí být velice opatrný.“

Agent CIA nadále vystupoval vlídně, přestože doktorovi zrovna vyhrožoval. Číňan však jeho sdělení zcela pochopil.

„Prosím,“ žadonil doktor Ma tiše.

„Tak mi řekněte: Co je to za speciální projekt, který řídí Desátý úřad z ministerstva státní bezpečnosti? Proč je do něj zapojeno ministerstvo a ne Druhé oddělení ČLOA? Ohledně čeho jim poskytujete své rady?“

„Promiňte?“ doktor Ma si přiložil ruku k uchu, jako kdyby proud Čangových otázek přeslechl.

Čang udeřil do desky čajového stolku tak silně, až skleničky se zařinčením poskočily.

„Poslouchejte mě!“

„Ano, pane.“

„O jaký speciální projekt jde? Pomáháte jim řídit něco ve Státech. Co?“

Doktor Ma se zahleděl na podlahu a dopřál si malý doušek Coly. Dlaně mu zvlhly a v koutcích očí se mu nahromadily slzy. Přál si, aby se dokázal prezentovat lépe, leč cítil se v této místnosti jako vězeň a nevěděl, jak Čangovým všetečným dotazům uniknout.

„Možná máte pravdu, ale nemůžu vám to říct. Podívejte se, pane, mladý muži, žádáte mě, abych se dopustil protistátního zločinu. Pokud s vámi budu spolupracovat, tak mě zabijí.“

„Mýlíte se, doktore. Je to přesně naopak: Zabijí vás, pokud s námi spolupracovat *nebudete*.“

Doktor Ma sebou trhl.

„Zbláznil jste se? To je holý nesmysl. O čem to mluvíte?“

„Ukážu vám to.“

Čang vstal, šel do ložnice a vrátil se se dvěma dokumenty: složkou Lucemburského Asset Managementu, kterou přinesl dříve toho dne do vily Gunther Krause, a zapečetěnou obálkou od FedExu s adresou napsanou čínskými znaky. Čang otevřel spis týkající se správy soukromého majetku a položil jej na čajový stůl před doktora Maa.

„Zde je váš fascikl, doktore. Všechny vaše zahraniční účty, které precizně zkompletoval váš dobrý bankéř, pan Krause. Pracuje pro nás, jak jste jistě pochopil. A je velice šikovný ve vedení evidence. Nechtěl byste se podívat?“

„Ne.“

„Ovšemže chtěl.“

Čang otevřel kroužkový pořadač a ukázal na sloupce a řady čísel.

„Nyní máte na svém kontě přes čtyřicet milionů dolarů. Většina této sumy spokojeně odpočívá na Kajmanských ostrovech, ale nějaké prostředky máte ve Vancouveru a zabezpečujete jimi svoji přítelkyni. Jakže se jmenuje? Oh, ano, Li Fan. Mám však pocit, že důvěrně ji oslovujete jinak... ,Jasmine', že ano? Rozkošné jméno.“

Po doktorově tváři kanula slza. Byl vyděšený a nebál se jen o sebe.

„Říkáte jí tak, doktore? Odpovězte mi, prosím.“

„Ano. *Molihua*. Jasmine. Neubližujte jí.“

„My nechceme ublížit nikomu, zvláště ne vám. Ale tohle je velice závažná chyba, přijmout čtyřicet milionů dolarů v neoprávněných platbách – mluvíme na rovinu, v úplatcích – a předat je finančnímu manažerovi ze zahraničí, s nímž jste se seznámil v Macau. Není to náhodou v Číně nelegální?“

Doktor Ma přitakal.

„Považovalo by se to za zločin, ať už by se ho dopustil kdokoli. Jestliže jej však spáchal funkcionář z ministerstva státní bezpečnosti, pak to musíme překvalifikovat na velice závažný trestný čin, za jehož spáchání by mohl následovat i trest smrti. Strana je s vaším ministerstvem velice nespokojená. Kolik viceministrů dostalo z MSS nedávno padáka?“

„Dva,“ zašeptal doktor Ma. Znal je oba. Jeden z nich mu představil Jasmine.

„Dva padlí muži! Smůla. Proto si o vás dělám starosti, doktore. Potřebujete naši pomoc i ochranu. Lidé v Pekingu by se totiž velmi rozzlobili, kdyby se dověděli pravdu. Lidi jako vy mají ve svém hledáčku.“

„Co chcete?“ zeptal se Číňan mdle.

„To už přece dávno víte. Chci informace o tom speciálním projektu, jehož jste technickým poradcem.“

Doktor Ma se na chvíli zamyslel, jako kdyby hloubal nad koncovkou v šachové partii. Potom rezignovaně přikývl. Nebylo úniku. Promnul si oči a spustil.

„Tento speciální program se rozběhl před šesti lety, rok před mým příchodem na ministerstvo. Pojmenovali ho *„Xie“ Škorpion*. Společnými silami jej řídí Desátý úřad, který má dohled nad všemi vědeckými a technickými zpravodajskými informacemi, a Jedenáctý úřad, který se specializuje na výpočetní techniku. Jedná se o speciální operaci zaměřenou na sběr dat, která nepodléhá z důvodu své delikátnosti běžným postupům. ČLOA nemá na výběr a musí nechat ministerstvo dělat jejich práci.“

„Řídíte agenta, který operuje v Americe. Klidně to přiznejte.“

„Ano. Řídíme v Americe jistou síť. To je Škorpion.“

„Ale proč je to tak delikátní?“

„Poněvadž sbíráme informace o největším tajemství, které nám může poskytnout přístup ke všem ostatním.“

„Kryptografie. Komunikační zpravodajské informace.“

„No ano, samozřejmě. O tohle nám jde vždy také. Nicméně tento program má specifictější zaměření.“

„Jaké? No tak, doktore, pořád uhýbáte, když se vám snažím pomoci, a přestává se mi to líbit. Na co se ten program zaměřuje?“

„Na kvantové výpočty.“

„Promiňte?“

„Kvantové výpočty. To je moje specializace. Je to součást našeho čínského snu. Přístroj, který dokáže prolomit jakoukoli šifru. Všechno, co vědí Američani, musíme vědět i my. Tak zněl pokyn Státní rady. Národní prioritní záležitost. Existuje sdružená skupina, která veškerý sběr dat koordinuje – má pod palcem všechny agentury.“

„Jak se ten kvantový program jmenuje? Pojmenovala se vaše sdružená skupina nějak?“

„Jsme napojeni na velkou skupinu s názvem Galaxie, čínsky *Xingxi*, která shromažďuje informace o superpočítačích. My však představujeme tu tajnější, menší část. *Xie. Škorpiona*.“

„Okay, rozumím. Ale pořád nechápu, co jste dělal na ministerstvu státní bezpečnosti. Je to zpravodajská agentura, ne technický výbor. Řídí tajné agenty. Tento typ technických záležitostí má obvykle na starosti ČLOA.“

„Nepotřebujeme Druhé a Třetí oddělení ČLOA,“ odpověděl doktor Ma s opovržením v hlase. Tyto dvě zpravodajské sekce Čínské lidové osvobozené armády se řadily k velkým byrokratickým rivalům ministerstva. „Tohle je naše operace.“

„Ale proč potřebuje Škorpion MSS? A proč potřebuje akademika, jakým jste vy? Co tam děláte? Pořád mi to nedochází.“

„To je těžká otázka.“

Čang na doktora ukázal prstem.

„Zodpovězte ji. Prosím.“

Doktor bezmocně přitakal. Svoji kapitulaci oddaloval a svěřoval se s jedním tajemstvím za druhým.

Čang se kouknul na hodinky. Docházela mu trpělivost. „Čas vypršel. Nebude se vám líbit, co bude následovat.“

Doktor Ma si povzdechl. Kousl se do rtu, odmlčel se a pak opět promluvil.

„Ministerstvo potřebují, jelikož řídíme agenty. Druhé a Třetí oddělení ČLOA nemá informace. My ano. ČLOA nás nenávidí, ale nemůže nás zastavit. Tohle je naše jízdenka. Neříkáte to tak? Naše ‚jízdenka‘. Naše karta. Díky tomu zůstáváme ve hře.“

„Jaké je vaše poslání? No tak, profesore. Tohle zdržování nemá žádný význam. Čím dříve mi všechno povíte, tím spíše se budete moci vrátit do své vily a zachumlat se do peřin.“

Doktor Ma opět vydechl. Když jednou něco nakousnete, není snadné povědět i ten zbytek. Posunul si brýle spočívající na jeho nose ve snaze zachovat si trochu důstojnosti.

„Snažíme se proniknout do amerických kvantových programů, které podléhají utajení. Do těch, které ‚zčernají‘. Neříkáte to tak? Pomáhám ministerstvu s úvahami, kam naše kontakty umístit, odkud technické detaily sbírat a jaké sledovat. Díky těmto znalostem se naše ministerstvo udržuje ve hře. Mohou vyhodit všechny viceministry MSS, které chtějí, ale dokud tyto vědomosti máme, přežijeme. Chápete?“

Doktor teď hovořil téměř s hrdostí v hlase. Právě tohle byl jeho dar, speciální dovednost. Čang se zhluboka nadechl. Výslech se téměř dostal do úspěšného cíle.

„To je velmi dobré. Kurevsky dobré. Jak byste to řekl čínsky?“

„*Wo cao!*“ Ano, kurva dobrý. Přenos informací právě proběhl. Nyní doktor požadoval kompenzaci. Ujištění.

„Teď mám otázku já na vás, pane, „Sto první výsadková divize“. Jak mě ochráníte? Slíbil jste, že budu ve větším bezpečí, ale jak toho chcete docílit? Mám pocit, že jsem teď naopak zranitelnější.“

„Poslouchejte, *Lao Ma*. Začal jste tajně spolupracovat s nejmocnější zpravodajskou agenturou na světě. Věřte mi, nyní jste ve větším bezpečí, než tomu bylo před pouhými čtyřiaadvaceti hodinami. Pomůžeme vám ochránit vaše peníze, jsme v tom nejlepší na světě. Můžeme monitorovat každý počítač a každou finanční transakci na planetě. Považujete nás za mocné, ale ve skutečnosti jsme mnohem mocnější.“

„To je velice sympatická vlastnost, předpokládám.“ Doktor Ma svá slova doprovodil drobnou, téměř neznatelnou úklonou.

„Také od nás dostanete peníze. Spoustu peněz, jako výraz našich „díků“. Vypomůžeme i vaší přítelkyni ve Vancouveru – tajně, takže se o tom za žádnou cenu nedoví. Můžeme pomoci vaší dceři, která studuje na Stanfordově univerzitě, a najít pro ni nejlepší fakultu pro postgraduální studium, aby mohla jít ve stopách svého otce. Můžeme vám dokonce pomoci i s vaší prací tím, že vám předáme informace, které vás na ministerstvu povedou. Chceme, aby byli naši přátelé úspěšní. Stane se z vás hrdina. Povýší vás.“

„Se svojí současnou pozicí jsem spokojený. Kdy se budu moci vrátit zpátky na hotel?“

Čang zvedl ruku.

„Ještě ne. Potřebujeme se od vás dovědět několik dalších věcí. Rozumíte? A musíme se domluvit na komunikačním postupu.“

„Už jsem vám řekl, co jste chtěl vědět. Škorpion. To je ten speciální projekt, pane Tongu. To je všechno.“

„Říkejte mi „Peter“, prosím. Já vám budu říkat Jubo. Odteď jsme bratři. Nemůžeme před sebou vůbec nic skrývat. To skončilo s mým dnešním příchodem do vašeho pokoje. Okay?“

Čang se snažil mluvit laskavým hlasem. Věděl, že je čínský vědec vyčerpaný, a kdyby na něj příliš zatlačil, mohl by přestat spolupracovat. Ovšem nic z toho, co mu doktor Ma doposud sdělil, se nedalo označit

za skutečně nezbytné a bezprostředně využitelné zpravodajské informace. Stále se bavili na úrovni neurčitých, obecných tvrzení, z nichž by vznikla nastavovaná kaše, až bude Čang dávat dohromady zpravodajskou depeši.

Mark Flanagan, nejlepší technik ze sekce vědy a výzkumu (S&T), se nacházel ve vedlejším pokoji s dalším spolupracovníkem s býčí šíjí z Podpůrných činností. Mohli by vědce zastrašit ještě více, nicméně by se tím dopustili přešlapu. Doktora Maa ovládal strach; pod nátlakem a výhrůžkami by řekl cokoli, o čem by si myslel, že to chce druhá strana slyšet. Nuance související s jeho vědeckými znalostmi by se vytratily.

„Vypijme si trochu čaje. Zelený, nebo černý?“

Doktor neodpověděl, takže Čang připravil dva šálky s čajem Lipton a položil je na stůl společně s mlékem a cukrem.

Doktor Ma nechal hrnek, z něhož stoupala pára, stát na stolku. Rozplakal se. Bez vzlykotu či popotahování mu po tváři tíše stékaly slzy.

„Mrzí mě to, doktore. Brzy to skončí. Než se však rozejdeme a vy se vrátíte zpátky do svého hotelu a odpočínáte si, potřebuju znát jména vašich amerických agentů ze Škorpionu.“

Doktor Ma si utřel oči kapesníkem a snažil se opět získat ztracenou důstojnost.

„Já je neznám. Používáme kódová označení.“

„Ano, ale víte, kde pracují. Jak byste jim jinak předávali instrukce a vyhodnocovali jejich práci? Pomozte mi, a pak bude náš rozhovor u konce.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. Jako by se se slzami do jeho postoje vkradla nová dávka tvrdohlavosti či sebelítosti. Vyčíst něco z jeho tváře nebylo snadné.

„Už jsem vám toho prozradil dost. Vymámil jste ze mě potřebná vodítka. Na to ostatní si už můžete přijít sám.“

Čang se posadil do křesla. Mnul si bradu a na okamžik se zamyslel nad tím, jak v tomto případě pokročit dál. Podle slov veteránů z Divize pro východní Asii se nevyplácí Číňany příliš zmáčknout. Pod tvrdým

nátlakem jim ubývají duševní síly a ztrácejí nervy. Nicméně v tomto případě vlídný přístup nezabíral. Ma byl příliš slabý a moc dlouho již nevydrží.

„Promiňte, doktore. Takhle to nefunguje. Nechceme od vás vodítka, nýbrž informace. Pokud nám je neřeknete, může to mít nepříjemné následky.“

Čang sáhl po obálce od FedExu s obsahem několika stránek, kterou přinesl před půl hodinou z obývacího pokoje. Ležela pod svazkem dokumentů Lucemburského Asset Managementu, ale nyní ji Čang držel v ruce. Položil obálku před doktora.

„Tento spěšný balíček je adresován někomu v Číně. Můžete přečíst adresu?“

Doktor Ma si text přečetl. „Ne.“

„Samozřejmě, že ji dokážete přečíst. Balíček je adresován předsedovi Ústřední komise pro disciplinární inspekci Čínské komunistické strany se sídlem v Pekingu. Pošleme jej přímo do jeho soukromého bytu, který se nachází ve velitelském areálu. Předpokládám, že víte, o kom tady mluvím?“

Čínský vědec se pokusil něco říct, leč slova mu uvázla v hrdle. Čang si tedy odpověděl sám.

„Tento gentleman je donucovací orgán, který pracuje v rámci protikorupční kampaně vaší Strany. Soudně stíhal generály, admirály, a dokonce i ministra veřejné bezpečnosti, člena Stálého výboru politbyra ústředního výboru Komunistické strany Číny.“

Doktor Ma se rozklepal. O čistce, jež se rozvířila ve vyšších kruzích čínského byrokratického aparátu, věděl až příliš dobře.

„A vy víte, doktore, že si disciplinární komise neustále hledá nové cíle, nové symboly zneužití moci a úpadku, k nimž na vyšších vládních místech dochází. Předseda této komise vaše ministerstvo nenávidí a totéž platí i pro všechny se šanghajským původem. Jakmile spatří obsah této obálky, bude mít stejný pocit jako po nalezení malého pokladu.“

„Co je v tom balíčku?“ zeptal se doktor Ma téměř neslyšně.

„To vám snad nemusím vykládat. Ukřívá se v něm příběh doktora Ma Juby, velice prominentního čínského vědce, který vyrostl v Šanghaji se všemi privilegii elity a kradl peníze od lidí. Veškeré informace jsou ve vašem investičním spisu. A existují i další.“

„Ne...“

„Ano. Podle mého názoru by tento materiál disciplinární komisi velice zneklidnil a znepokojil. Obávám se, že by vás to zničilo. Ovšem netýkalo by se to jen vás, nýbrž i celé vaší rodiny a přátel. Tato hanba by se s vaším jménem vláčela, dokud by si jej lidé pamatovali.“

Doktor Ma se po složce natáhl, leč řídící důstojník ruku včas stáhl a držel ji z doktorova dosahu. Čínskému vědci do očí opět vyhrkly slzy. Sklonil hlavu. Po Čangových slovech se jej zcela zmocnila pokora a byl svolný k čemukoli. Potlačil vzlyk a po dlouhé odmlce promluvil ponurým hlasem.

„Co chcete? Jsem ztracený. Nemám žádnou tvář. Zbyla mi jen potupa.“

Čang natáhl k doktorovu loktu ruku, jako kdyby podpíral muže, který ztratil rovnováhu.

„Zachraňte sebe i své milované. Mluvte se mnou. Budete si to pamatovat jako šťastný den, během něhož jste si ulevil od svých břemen.“

Doktor Ma držel hlavu v dlaních a kolébal se v křesle ze strany na stranu. Nevěřil ničemu z toho, co mu Američan právě řekl.

Čang doktorovo zmítání dvacet sekund pozoroval. Číňan tento poslední most překročí – nic jiného mu totiž nezbývá.

„Dobrá tedy.“ Doktor Ma si zoufale povzdechl a potom pokračoval.

„Primární agent ze Škorpionu je označován číslem, které se pravidelně mění. To současné si nepamatuju, ale stejně by vám k ničemu nebylo, jelikož jej brzy nahradí jiné. Manipulace s depešemi, které se tohoto agenta týkají, je velmi utajovaná, a to i v rámci Desátého úřadu. Dokonce i na ministerstvu ví o této operaci jen malý okruh lidí. Zatajují ji před sdruženou skupinou i ČLOA. Je to jejich tajemství. ČLOA je hodně rozezlená, ale nemá jinou možnost, než se s tím smířit. Tento agent je náš.“

„Co o něm lidé říkají? Jak ho popisují?“

„Zasvěcení lidé se o něm zmiňují jeho čínským krycím jménem *„Rukou“*, což znamená *„Dveřní průchod“*. A takto o něm také ministerstvo smýšlí, jako o *„dveřích“*.“

Čang se mělce nadechl. Nechtěl ničím narušit stávající atmosféru, když se doktor konečně rozpovídal.

„Pracuje tento agent *Rukou* u CIA?“

„Domnívám se, že ano. Má přístup ke všem rozličným vědeckým programům řízeným vaší vládou: *„IARPA“*, *„IN-Q-Tel“*, včetně různých direktoriátů. Proto je tak drahocenný. Vidí veškeré přenosy informací, které proudí tam i zpátky. Proto se mu říká *„dveře“*.“

„A vy pomáháte se vyhodnocováním projektů, o nichž vám *Rukou* říká. Jak to funguje?“

„Velké množství informací může získat kdokoli z široké veřejnosti. Mluvíme tady o největším vědeckém projektu na světě, ale nikdo neví, jak v něm správně postupovat. Víme o všech neutajovaných grantech poskytovaných IARPOU i o práci všech soukromých společností. Microsoft, Google, Apple. Všichni v tomto *„kvantovém“* prostoru něco podnikají a publikují písemnosti, které si následně pročítáme. Financují společný výzkum, navštěvují konference. A právě v této oblasti jim pomáhám.“

„Jak? V čem spočívá vaše práce poradce?“

„Poskytuju rady a doporučení. Rozumím technickým záležitostem. Spolupracoval jsem s mnoha univerzitami i soukromými společnostmi. Na podobných projektech pracují stovky čínských studentů. Když potřebujeme zjistit, co funguje a co ne – informace, které se z tisku nedovíte – můžeme.“

„A uprostřed toho všeho je Škorpion a za ním *„Dveře“*.“

„Máme tisíce mužů! Tak v dnešní době těmto velkým sběrným programům říkají. Programy Tisíců mužů. V těchto dnech se jejich počet možná vyšplhal k deseti tisícům.“

Z doktorova hrdla uniklo zachrochtání, které přešlo téměř do smíchu. „S vašimi granty na výzkum jste velice štědrý.“

„Ale co ta část podléhající utajení?“

„Právě proto máme ‚Dveře‘.“

„Aby se dostal na nepřístupná místa.“

„Ovšem. Když se o nějaké záležitosti přestane veřejně mluvit, víme, že Američané objevili něco důležitého. Příjemce grantu z přístupného seznamu zmizí, takže předpokládáme, že výzkum nyní podléhá utajení, což znamená, že přináší ovoce. Tak požádáme *Rukou*, aby nám pomohl zjistit, kam se výzkum posunul. Pomůžu s napsáním otázek a pak přetlumočím odpovědi ministerstvu, abychom mohli našeho agenta využít moudře.“

Čang si v duchu procházel svůj seznam otázek, který mu předal John Vandel, a odškrtoval si jednotlivé kolonky. Zbývalo několik dalších položek.

„Slyšel jste někdy o společnosti ‚Parcourse Technology Partners‘? Mají k dispozici fond venture kapitálu. Myslíme si, že ho řídí vaše ministerstvo.“

„Ano, možná. Parcourse. Myslím, že ano. Je zde tolik jmen a krycích organizací – nemám přehled o všech.“

Čang zavrtěl hlavou v předstíraném znechucení. „Kradete naše největší tajemství.“

„Sdílíme je. Věda je pro všechny. A vy nám to tolik ulehčujete. V *Rukou* máme moudrého a dobře informovaného pomocníka, osobu, která věří v globální mír.“

„Netvrdte mi, že identitu tohoto *Rukou* neznáte, doktore. Tomu nevěřím.“

„Neznám. Nikdy jsem se nechtěl vyptávat. Věřte si, čemu chcete. Už jsem vám všechno prozradil. Co na tom záleží? Lidé už stejně budou říkat, že jsem *bùyàoliǎn de dōngxī*. Nezbyl ve mně kousek studu a stala se ze mě podřadná bytost. Proč bych lhal?“

„Prostě mi povězte pravdu, i drobnosti, které vám mohou připadat jako klepy. Co jste o *Rukou* zaslechl? Je to vysoce postavený vedoucí činitel? Je ženatý? Cestuje?“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. Téměř se chvěl.

„Jsem tak vyčerpaný. Tak unavený ze všeho.“

„Já vím. Ještě chvíli. Už jsme skoro v cíli. Pak si budete moct odpocínout.“

Doktor Ma zavřel oči, jako kdyby neměl sílu udržet je otevřené.

„*Rukou* je vysoce postavený člověk. Kdyby se nepohyboval na vyšších místech, neměl by takový přístup. Cestuje. Občas se s ním setkáme v zámorí. Nevím, kde.“

„Kdo se s ním setkává?“

„Eh?“ doktor Ma opět vzdoroval.

„Kdo se s ním setkává, doktore? Tohle je důležité.“

„Vyšší důstojník. Docela. Nevím, kdo. Tohle je velké tajemství. Ohledně tohoto případu nesdělují informace dokonce ani ČLOA.“

„Je to až tak důležité?“

„Ministerstvo prohrálo s ČLOA tolik bitev. Tento *Rukou* je náš nejdrahocennější agent. Možná poslední, který nám zbyl.“

„Co dalšího jste o něm slyšel? O jeho osobním životě, předešlých úkolech. Cokoli, co by nám jej pomohlo...“ zarazil se.

„Najít?“ odfrkl si doktor Ma nevýrazně. „Hodně štěstí.“

„Ano, najít. Potřebuju cokoli, na co si dokážete vzpomenout. Osobní detail, který jste zaslechl na chodbě, obědě nebo od přítele na chodbě.“

Doktor Ma opět zavřel oči. Vyzrazením tohoto střípku informace svoji zradu završí.

„*Rukou* má příbuzného uvnitř CIA. Strýce, bratra, bratrance, někoho. Nevím. Ředitel mého úřadu se o tom před několika lety jednou zmínil. Proto toho *Rukou* tolik ví – má ve zpravodajské branži příbuzného.“

„Děkuji vám.“ Výraz v obličeji agenta CIA zůstával nadále tvrdý, ale projevil se v něm náznak uspokojení. Podíval se na hodinky. „Je pozdě.“

Doktor Ma pokrčil rameny. Během uplynulých minut se nevzdal pouhých informací. S nimi opustila jeho tělo i duše, a on se tak proměnil v přízrak.

„Vím, že jste unavený. Možná nastal čas vašeho návratu na hotel. Na stanovišti na vás čeká taxík, který vás odveze zpátky. Budete v bezpečí. Pronajali jsme si vily, které sousedí s tou vaší.“

„A co se stane pozítří?“

„Zúčastníte se své konference a následně se vrátíte do Pekingu ke své práci.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. „Nemožné.“

Čang se opět natáhl k počítačovému vědci, který vypadal, jako kdyby za poslední hodinu zestárl o dvacet let.

„Společnými silami to můžeme zvládnout. Zítra si projdeme komunikační procedury. Dáme vám zařízení, které vypadá jako váš iPhone. Nelze jej otevřít a nikdo se do něj nedokáže nahackovat ani prolomit jeho zabezpečení. Nadto využívá bezdrátový signál, který nemůže nikdo zachytit. Jmenuje se SRAC – Short-Range Agent Communications. V Pekingu zatím pokaždé fungovalo.“

Doktor Ma odvrátil zrak: „Bah!“

Čang si nebyl jistý, jestli tím chtěl doktor naznačit, že Číňané zabezpečení SRAC systému již dávno prolomili, či své silné pochyby o jeho funkčnosti, rozhodl se však konverzaci na toto téma odložit. Doktor Ma se ocitl na pokraji nervového kolapsu.

„Vzájemnou komunikaci tedy probereme zítra na jiném místě. Zajistíme vám kondominium na Beach Road. Vidíte, jak moc vás máme rádi?“

Doktor se nezasmál. Vypadal jako člověk, kterého právě oloupili o majetek. Zavrtěl hlavou.

„Jsem *zhao si*. Vyhledávám potíže, smrt. Jsem vám k ničemu.“

„Ale no tak, doktore. Jste jen unavený.“

Čang vyňal z kapsy své komunikační zařízení a kontaktoval Flanaganu ve vedlejší místnosti, který nahrával každé slovo.

„Je čas,“ oznámil.

Vstal a nabídl vědci ruku. Doktor Ma zůstal sedět, dokud jej mladší muž nezatahal za loket.

„Odvezeme vás zpátky na váš hotel, doktore. Dejte si nějakou dobrou večeři a drink. Odpočiňte si. Neudělejte nic hloupého, protože vás budeme sledovat. Okay? Pak popřemýšlíme o budoucnosti. Vysvětlím vám, jak budou probíhat platby a jejich utajení.“

„Nemůžu to udělat.“

„Ovšemže můžete. Promluvíme si o novém zacházení s Jasmine. Jak by se jí líbil Mercedes-Benz? Nebo BMW kabriolet? Můžeme zařídit, abyste jí ho ve Vancouveru osobně předal. Přivezete jí ho až ke dveřím. Co na to říkáte?“

Doktor Ma se zahleděl mladšímu muži do tváře.

„Jste *wen shen*. Víte, co to znamená? Potíživista. Někdo, kdo souží Boha.“

„Jsem váš přítel,“ oponoval mu Čang a vedl svého nového agenta ke dveřím. „Váš nejlepší přítel. Uvidíte.“

Doktor Ma se u dveří zastavil. Mezitím již dorazili dva agenti z Podpurných činností, převlečení za zaměstnance hotelu, a chystali se Číňana doprovodit do auta a odvézt ho na Sentosu. Postarší Číňan měl však ještě něco na srdci.

„Je mi vás líto,“ pronesl a podíval se přitom svému hostiteli přímo do očí – poprvé od doby, kdy dorazil do Holiday Innu. „Během našeho prvního setkání jsem se vám pokusil složit kompliment. Mluvil jsem s vámi jako s Číňanem. Teď ale vidím, že jsem se mýlil. Připomínáte mi banán; muže s čínskou barvou pleti, který je uvnitř bílý. Jste nadutý a prezíravý. Vypadáte jako Číňan, ale ve skutečnosti jím nejste. Jak smutné...“

Po těchto slovech se doktor Ma otočil a v doprovodu dvou mužů vyšel ze dveří. Zpočátku šel nejistě a Čang se obával, že by se mu mohly podlomit nohy. Číňan se nicméně zklidnil a nyní kráčel vzpřímeně a jistými kroky, jako kdyby uzřel budoucnost a rozvážně pochodoval vstříc k ní.

4.

GRANGE ROAD, SINGAPUR

Harris Čang zůstal po odchodu doktora Maa sedět na gauči. Byl bez sebe radostí, že se mu v průběhu výslechu podařilo z čínského vědce vytáhnout všechny tyto informace, ještě více jej však rozrušily potenciální dopady. Co uděláte, když vám někdo sdělí, že došlo k infiltraci vaší agentury? Zavřel oči, ale vzápětí je opět otevřel. Brnělo jej celé tělo. Musel začít rychle jednat.

Nejprve zavolal Marku Flanaganovi.

„Svatý Ježíši, Marie a Josefe!“ zvolal místo pozdravu Flanagan. „To bylo zatraceně dobrý, Harrisí.“

„Myslíš?“ Čang uvažoval o tom, co se před malou chvílí událo. „Asi máš pravdu. Šlo to docela dobře.“

„Nikdy jsem neslyšel lepší přesvědčovací výslech. Tak jsi toho maníka vystrašil, až ti všechno vyklopil.“

„Tyhle informace se nesmí dostat k nikomu nepovolanému, Marku.“

„Jasně.“

Flanagan byl vytáhlý muž se zrzavými vlasy. Kvůli jeho dlouhým nohám a nedostatečně dlouhým nohavicím u kalhot se jej neustále někdo vyptával, jestli náhodou nečeká velkou vodu. V sekci vědy a výzkumu přestál dvě desetiletí díky svým ryzím schopnostem a imigrantsko-irskému talentu neplést se do cesty nadřizovým, kteří disponují mocí ničit kariéry. Mladšího čínského Američana považoval za svého chytřejšího brášku.

„Řekl bych, že bych si měl vzít ty nahrávky k sobě do úschovy,“ poznamenal Čang.

„Ty jsi tady šéf. Přijď za mnou do pokoje číslo 1026 a vezmi si mechaniky, odposlechy... všechno.“

„Hned jsem tam. Vyřešení distribučního seznamu nechám na náčelníkovi, až se dostanu do bezpečného úkrytu.“

„To ti rád přenechám, brácho.“

„Za dvacet sekund jsem u tebe.“

Čang popadl svůj objemný kufřík. Než zamířil do vedlejšího pokoje, vyřídil ještě jeden krátký hovor pomocí tajného komunikačního zařízení, jímž kontaktoval Warrena Winkleho, velitele singapurské služby.

„Co se děje, machře?“ zeptal se Winkle, když ho s ním operační centrum spojilo.

„Musím se s vámi neprodleně sejít, pane. Je zapotřebí okamžitě stopnout šíření veškerých informací souvisejících s právě proběhlou událostí. Žádné přenosy, ani ty, které podléhají utajení. Můžete se se mnou ihned setkat?“

„Klídek, Čangu. Nech to na Flanaganovi. Právě se mi dostal do rukou *mijian* od Sentosy jedna a zrovna si ho pročítám. Docela štavnatěj materiál. Dneska večer musím napsat kabelogram, než nám stihne něco z toho ,okorat‘.“

„Mluvím vážně, pane, musím se s vámi sejít. Ten chlap ze sebe sypal jednu tajnost za druhou.“

„Flanagan povídal, žeš ho pěkně ,vojel‘. Dobrá práce. Překvapivě zkušená.“

Winkle byl proslulý svojí mrzutostí. Tohle měl být jeho poslední úkol po kariéře strávené ve východní Asii. Čekal, až dojde k něčemu velkému, a nyní se dočkal. S mladým řídícím důstojníkem se potká za třicet minut v bezpečném úkrytu „House Orange“, který se nalézal na Grange Road poblíž velvyslanectví.

Čang si zavolal ještě jednou, tentokrát do Washingtonu. V telefonu se ozval hlas Johna Vandela. Čanga náhle přepadla nervozita.

„Vyšlo to skvěle... dost... úžasný.“ Čang ve svém hlase nedokázal zakrýt emoce.

„*Jak* úžasný?“

„Vylil si srdce. Vyklopil informace o všem z našeho seznamu.“

„Dostali se do hvězdné lodi Enterprise?“

„Ano, pane. Totožnost jejich zvěda neznám, ale zjistil jsem toho dost, takže máme z čeho vycházet. A získali jsme ten deník. Winkle ho právě překládá.“

„Hodnej kluk,“ pochválil ho Vandel.

„Díky, pane.“ Ta fráze mu stále zněla v uších.

Harris Čang posbíral ve Flanaganově pokoji digitální audio odposlech a zálohující nahrávací vybavení. Všechno uložil do svého kufříku a zamknul ho. Flanagan se mezitím spojil s řidičem auta, které čekalo na vedlejší ulici.

Čang se pokoušel v Toyotě sedan, jež se v centru města proplétala večerním provozem, uklidnit. Vyhládlo mu. Měl u sebe pouze müsli tyčinku, kterou si před mnoha hodinami nacpal do kapsy u saka. Zhltl ji a přijal láhev vody od řidiče. Počkal, až z jeho těla vyprchá znepokojení.

Řidič se držel krátké, předem připravené trasy, během níž se měl přesvědčit, že je nikdo nesleduje. Jel na východ k letišti a poté na sever k přehradní nádrži, leč stavěl se k tomuto opatření s poněkud vlašným přístupem. Singapurská policie využívala tolik kamer, že v této zemi plné mikročipů nic takového jako anonymita neexistovalo. Se Singapurem sice úzce spolupracovali, ale v řadách jeho výzvědné služby se nacházeli i jejich čínští „přátelé“.

Toyota projela po cestě ke Grange Road několika křižovatkami. Pohybovali se v oblasti různých velvyslanectví, kterou z jihu ohraničovala velká sídla, v nichž pobývali zahraniční diplomaté a státní úředníci, a ze severu moderní výškové budovy. Jakmile se auto přiblížilo k jednomu věžáku oválného tvaru, zpomalilo. Řidič zajel k zadnímu vchodu

do garáže, u brány zadal příslušný kód a vysadil svého pasažéra u výtahu v suterénu.

„Bezpečný úkryt“ tvořila garsonka ve čtvrtém patře budovy. Získali ji levně, neboť Číňané číslovku čtyři, která zní v čínštině podobně jako slovo vyjadřující „smrt“, nenávidí.

Čang dvakrát zaklepal. Jednou silně, jednou slabě. Dveře mu otevřel samotný Warren Winkle, malý muž s povislým břichem a hustými bílými vlasy, jež mu postupem času na jednom místě vypadaly. Čang vstoupil do místnosti a vláčel za sebou svůj kufrík. Winkle zapnul rádio a ukázal na pohovku.

Na stole ležel černý zápisník, otevřený na jedné stránce, a vedle něj kazetový magnetofon, do něhož Winkle diktoval obsah přeložených částí deníku.

„Co je v tom *mijianu*?“ zeptal se Čang. „Něco dobrého?“

„Ryzí zlato. Ten chlápek si psal poznámky o všech špinavých kšeftech, ve kterých jeli jeho kámoši z MSS. Je v něm dost špíny na zničení poloviny ministerstva. Vandel se tím nebude moct nabažít. Podej stručné hlášení o výsledku našeho doktora.“

„MSS řídí informátora, který pracuje uvnitř Agentury.“

„No to mě poser. Děláš si srandu, že jo?“

„Ne, pane. Infiltrátor pomáhá MSS sbírat zpravodajské informace o našich utajovaných projektech zaměřených na superpočítače, zvláště pak na kvantové výpočty. Právě po takovém zdroji informací Vandel prahnul. Jubo pracuje jako technický poradce programu, jemuž říkají *Xie*, Škorpion, a pomáhá v jeho rámci plánovat operace.“

„Já vím, co *Xie* znamená, Harris. Možná jsi Číňan, ale já tím jazykem mluvím. Jdi k věci. Kdo je ten krtek?“

„Ma jeho jméno nezná a neví ani, kde přesně v Agentuře pracuje. Má nějaké krycí číselné označení, ale náš muž si ho nepamatuje. Lidé z ministerstva mu prý říkají *Rukou*.“

„Dveřní otvor,“ konstatoval Winkle. „Zatraceně působivý krycí jméno pro krtka. Co dalšího o něm ví?“

„Prý se pohybuje ve vyšších kruzích, poněvadž má přístup k velkému množství technických programů. Řídí ho nějaký velmi vysoce postavený člověk z ministerstva, ale ani jeho identitu doktor nezná. Navíc má tento *Rukou* u CIA příbuzného.“

„To s těma příbuznými platí pro všechny zaměstnance Agentury. Co dál?“

„To je v podstatě všechno. Znovu si promluvíme zítra. Naši lidi mu dělají v hotelu chůvy – jsou rozmístění po obou stranách jeho apartmá.“

„Tohle *vím*. Sám jsem je tam poslal, pro Kristovy rány. Chystá se s náma ten chlápek vyběhnout? Vycouvat z toho? Pokusí se zdrhnout na letiště?“

„Nemyslím. Má nahnáno z toho, co by mu MSS provedlo, kdyby zjistili, že zpíval. Řekl jsem mu, že se o něj můžeme ve všech směrech postarat: peníze, milenka, děcko na vysoké, práce...“

„Zpanikaří, až se vrátí zpátky na pokoj a nebude moct najít svůj *mi-jian*.“

„Možná, ale takhle to Vandel chtěl. Myslí si, že díky tomu pochopí, že je nám vydán napospas.“

„Měl by být podělanej strachy. Je mrtvý muž, jestli se o jeho zradě *Rukou* dozví.“

„O tomhle si musíme promluvit, pane. Koho o tom budeme informovat?“

„Máš to všechno nahrané, že? Kde je audiozáznam?“

Čang poklepal na svůj kufřík. „Řekl jsem Flanaganovi, aby nikomu nic neříkal.“

„Okay. Takže nejsi úplnej trouba, i když máš za sebou službu v armádě.“

Čang bojoval s nutkáním protočit panenky.

„Dělám si srandu. Naleju ti drink. Skotskou, správně?“

Winkle přešel k dobře zásobenému baru a vrátil se s whiskey pro svého řídicího důstojníka a velkou vodkou na ledu pro sebe. Otevřel

plechovku Planter, jež obsahovala mix oříšků. Čang čekal na další Winkleho slova, ten však dlouho nic neříkal.

„Bude to takhle,“ spustil po dlouhé odmlce. „Vandel vytvořil pro tuto operaci speciální skupinu. Dokud neuslyšíš něco jinýho, bude do ní patřit pět lidí: ty, já, Vandel, Kate Sturmová z Podpůrných činností a ředitel CIA. V případě potřeby jakékoli technické podpory se můžeš obrátit na Marka Flanagana. Stejně už všechno během pořizování záznamu slyšel. Tím to však hasne. Všichni ostatní z továrny na mlžení zůstávají mimo.“

„A co Amy Molinariová? Vaše šéfka a ,manažerka misí‘ pro Čínu. Dokážete ji udržet mimo hru?“

„Jop. Právě jsem to udělal. Podávám zprávy Vandelovi, řediteli operací, ne zatracené ,manažerce misí‘. Dokud Vandel neřekne jinak, tak se jí tahle operace netýká.“

„Proč?“ zeptal se Čang. V nitru nad tím sice jeho srdce plesalo radostí, současně však uvažoval, jestli to Winklemu může projít.

„Protože jsem podlej starej bastard, proto. Pracoval jsem s Molinariovou dvacet let a kromě toho, že je chytrá, ambiciózní a nemá v lásce vypjatý situace, o ní nic bližšího nevím. A je tady ještě jedna věc, příteli.“

„Jaká?“

„Amy Molinariová nemá ráda *tebe*. Podle ní nejsi týmovej hráč. To znamená, že žárlí na tvýho kamaráda Vandela. Myslí si, že funkce ředitele operací ztratila po širší reorganizaci prakticky svůj význam, a nelíbí se fakt, že tuto operaci schválil samotný ředitel. Řekla mi, abych si s tím poradil ,čistě podle pravidel‘, tedy s minimální podporou.“

„A vy jste ji ignoroval.“

„Samozřejmě. Molinariová nemá operace ráda. Přišla k nám na pozici analytičky a nedá se ani říct, že by v tom nějak vynikala. ,Amber‘, žena, kterou nahradila, začínala pracovat v terénu. Ne tak Molinariová. Za svýho šéfování v Pekingu se z ní stala královna mezi styčnými osobami, ale služebna se nalézala v uzavřené oblasti. To je fakt. *Nelíbí* se jí špěhování Číňanů. Podle kongresových výborů je dokonalá, ale to

neznamená, že ji musím mít v oblíbě nebo ji začlenit do této skupiny. Dokážeš se s tím srovnat?“

„Zní to jako společná kariérní sebevražda, ale této služebně šéfujete vy. Je to vaše rozhodnutí.“

„Dopij svůj drink a pak si pročisti hlavu. Musíš pro Vandela sepsat nejdůležitější zpravodajské hlášení své kariéry. A možná i té mojí.“

„Jak zní operační plány na zítřek?“

„Oznámíš našemu doktůrkovi, že jsi do něj blázen. Předáš mu spodky, mrkneš na něj a povíš mu, že nevíš, kam se jeho *mijian* poděl. Řekneš mu, že se o něj osobně postaráš. Setkáš se s ním za hranicema země. Ubezpečíš ho, že *Rukou* ani služebna v Pekingu se nic nedozví. Takhle utajené to bude.“

„Je to pravda? Že se to v Pekingu nedozví?“

„Jistě. V tomhle případě si vytvoříme pravidla podle svých vlastních představ.“

„A co peníze? Musím tomu strýčkovi Skrblíkovi něco říct.“

„Prachy mu začneš posílat hned od zítřka. Otevři mu novou bankovní účet a posílej mu tam co nejvíc, sto tisíc měsíčně. Pak mu ukaž potvrzení o proběhlé platbě a spal ho. Dramaticky. Bude se mu to líbit.“

„A co Molinariová? O tom dnešním setkání ví. Bude chtít vědět, jak to dopadlo.“

„Vyličím jí to jako naprosté fiasko. Doktor vůbec nespolečně pracoval a navíc se vyťasil se svými kontakty na ministerstvo. Lhaní mi jde. Léta praxe.“

„Lidi mě budou vážně nenávidět.“

„Ne, pokud o té operaci nebudou nic vědět. A my jim nic vykládat nebudeme – dokud z toho nebude pěkně svázaný balíček s mašlí navrch. A pak, můj příteli, si s lidma vážně pohrajem a pěkně jim hejbneme žlučí. Vandel rozloží ministerstvo státní bezpečnosti ještě předtím, než s ním vůbec skončí. Tohle proroctví si zapamatuj. A koukni na sebe! Částečně kompetentní bývalí oficíři, kterej v držení někoho za koule předčil veškerý očekávání.“